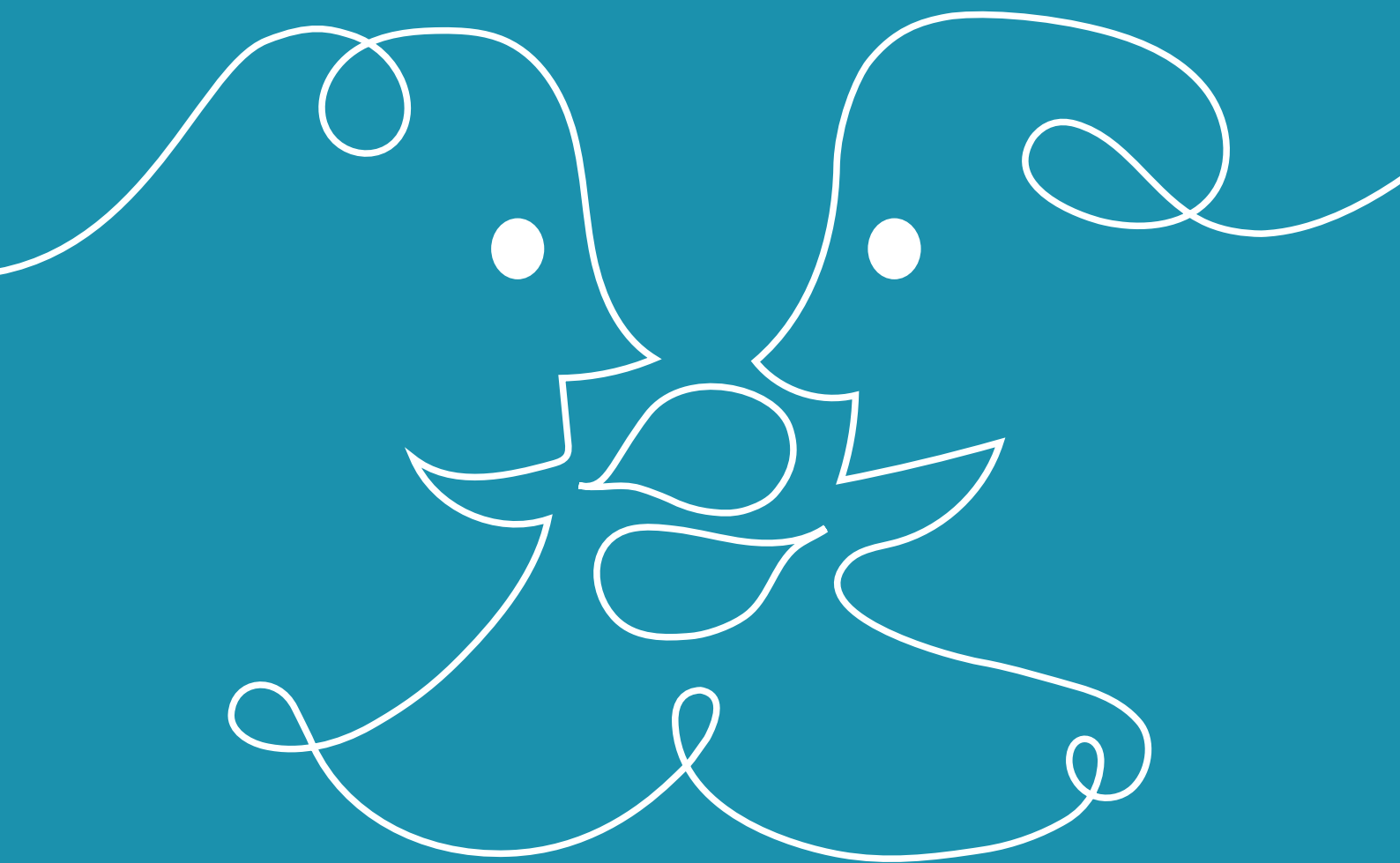

DRAMA OG DIALOGER

Av Jane Brakstad og Paul Martin Waters

Forord

Helt fra vi begynte i offiserstjenesten, har vi brukt dialoger og sketsjer i møter og gudstjenester. Det finnes en mengde av disse tilgjengelig i bokhandelen og på nett – både gratis og/eller til salgs. Men nesten alt er på engelsk. Etter hvert ble vi lei av å oversette og begynte å skrive våre egne. Det er noen av disse vi har samlet i dette heftet, og vi håper at du kan ha glede av dem. Men før du tar dem i bruk ønsker vi at du tenker over et par ting:

1. Drama hører ikke bare til i familiemøter. Mesteparten av det vi har skrevet har et voksent publikum som målgruppe. Tenk på målgruppen når du velger drama!
2. Selv om det er voksne/ungdommer som er målgruppen, kan det godt være at barn kan være med å delta i en sketsj. Da blir de aktivisert og det er et gode i seg selv.
3. Som oftest fungerer det helt fint å gjennomføre en dialog eller sketsj med manus i hånd. Selvfølgelig er det fint hvis du har tid til å lære replikkene utenat, men vi har oftere gjort det med manus enn uten. Folk ler likevel.
4. Som oftest kan ikke disse sketsjene stå alene som «dagens andakt». Selv om vi skulle tro at «poenget» er åpenbart, trenger folk nesten alltid noe mer forklaring etterpå.
5. Ikke bruk sketsjer og dialoger bare for å fylle programmet. Bruk noe som bidrar til dagens tema på en eller annen måte: det beste er om andaktsholderen kan referere til sketsjen i andakten/talen.
6. Rent «teaterteknisk»: Overdriv bruk av mimikk, tonefall og så videre. Varier stemmen. Våg å ta pauser. Pass på at publikum kan høre det som blir sagt.
7. Du kan fritt kopiere fra dette heftet for å gi til de som skal delta i en sketsj, men kopiene må makuleres etterpå. Ellers får vi ikke solgt hefter, og da taper Frelsesarmeen penger.
8. Vi håper du blir inspirert til å skrive noe selv – det er bare å prøve!

Innhold

Forord	3
Innhold	4
Disippelskap	5
En pose frukt	7
Fullkommen!	9
Guds rike	12
Gå og fortell	14
I bakvendtland	17
Frykt ikke	19
Superkrefter	24
De tre små grisene og arkitekten	29
Vårt problem	34
Såkornet del 1	39
Såkornet del 2	42
Improvisert: Josef	44
Improvisert: Sønnen	46
Tomas (påske)	49
Veien tilbake (påske)	50
Et glimt i kulissene (jul)	53
Andakten (jul)	59

Disippelskap

Form: Dialog
Bibel: Lukas 14,25–33 Matt 6,19–21
Tema: Disippelskap koster
Antall: 2 (*bruk gjerne egne navn*)

Ola: Øh, Kari?

Kari: Ja, Ola?

Ola: Jeg bare lurte ...

Kari: Ja, Ola?

Ola: Vil du virkelig bruke akkurat *denne* teksten?

Kari: Ja, hvorfor lurer du på det?

Ola: Den er jo helt skrekkelig!

Kari: Skrekkelig? Hvordan det, da?

Ola: Har du lest den? Hør her: «*For å være Jesu disippel må du sette disippelskapet høyere enn far og mor og kone og barn?*» Jeg trodde vi skulle stå for sunne familieverdier og holde ekteskapet høyt og greier!

Kari: Det skal vi jo, men ...

Ola: (*bryter inn*) Jammen, se på fortsettelsen da. Den som ikke bærer sitt kors kan ikke være min disippel?? Hva i all verden betyr det?

Kari: Men *bærer* ikke du et kors da? Jeg mener at jeg kjøpte et til deg for et par bursdager siden ...

Ola: Nja, nja. Du vet godt at det ikke er smykker han snakker om. Vet du ikke hva et kors var for noe?

Kari: (*litt ironisk*) Du kommer sikkert til å minne meg på det ...

Ola: Det var et skrekkelig torturinstrument, en måte å ta livet av folk på som var så grusom at det skulle skremme folk fra å sette seg opp imot imperiet.

Kari: Ok, jeg skjønner at akkurat den er litt vrien.

Ola: *Litt* vrien? Vi skal gå og bære på torturinstrumenter, og det synes du er bare *litt* vrient. Hva slags undervisning får dere egentlig i din menighet?

Kari: *Min* menighet?!?

Ola: (*bare fortsetter*) Og så har han en lang utlegning om å regne ut kostnader, og så sier han at vi må gi avkall på alt vi eier?

Kari: Jo, men ...

Ola: Ikke noe «jo, men». **ALT VI EIER.** ALT. Ellers kan vi ikke være disiplene hans, sier han. Du kommer ikke unna den med en «jo, men» og litt tåkeprat.

Kari: Stilte du et spørsmål eller ønsker du egentlig bare å protestere?

Ola: Ja, ok ... eller ... jeg mener, nei. Eller, jo, det var et oppriktig spørsmål. Hvordan kan vi lese denne teksten for mennesker i dag? Ingen av oss lever sånn som dette. Ikke en.

Kari: Sånn som dette? Hva mener du? Eller, hva tror du *han* mener med dette da?

Ola: Han sier det ganske klart, gjør han ikke? Vi skal forlate familien vår, gi vekk alt vi har, og ofre livet for ham. Så kan vi være hans disipler. Omtrent som tiggermunker, liksom.

Kari: Det er ikke det han sier.

Ola: Ikke? Leser vi den samme teksten?

Kari: Jeg tror ikke du har lest den i det hele tatt.

Ola: Hva mener du nå?

Kari: Hvor står det at du skal forlate familien din?

Ola: I vers tjue ... la meg lese det igjen: «*Om noen kommer til meg og ikke setter dette høyere enn far og mor, kone og barn ...*» – hva mener han med «*ikke setter høyere*»?

Kari: Han mener helt sikkert ikke at du ikke skal ta deg av din gamle far. Eller din ektefelle, eller barna dine ...

Ola: Men ...

Kari: Jeg tror han mener dette: At han ønsker å være sentrum i ditt liv. Hele livet. Og at det ikke skal være noe i ditt liv som holdes utenfor din relasjon til ham.

Ola: Så jeg kan fortsatt elske min familie, selv om jeg er en Jesu disippel? Det var flaks!

Kari: Jeg vet ikke om flaks er akkurat ordet jeg ville brukt, men ...

Ola: Men hva med «*alt vi eier*» da? Han sier jo virkelig at vi må gi avkall på alt vi eier!

Kari: Å gi avkall på, trenger ikke å bety «å gi det bort». Jesus snakket om at der hvor vi har vår skatt, der vil vårt hjerte være. Så hvis vi samler masse skatter – så vil det være der hjertet vårt er. Men hvis det er Jesus selv som er skatten – så er det ikke noe annet som har noe krav på hjertet vårt.

Ola: Men hvis vi ikke kan samle skatter – da kan vi ikke eie noe?

Kari: Jo: Vi kan fortsatt eie ting, men *de* eier ikke oss lenger. De eier ikke våre følelser. Vi har satt alle tingene til side, så hvis de blir tatt fra oss – så er det ikke så farlig. Og hvis vi må gi de bort, så kan vi gjøre det. Det er Jesus som er viktig.

Ola: Vel ... det høres, kanskje, *litt* bedre ut ... men: jeg har ting som jeg har tatt vare på siden jeg var barn – og ting jeg har arvet etterpå. De betyr noe for meg, mye mer enn pengeverdien. Og du har sånne ting du også. Du kan vel ikke si at du ikke knytter noen følelser til dem, bare fordi du er kristen?

Kari: Nei.

Ola: Og du må innrømme at følelsen av å eie for eksempel en helt ny bil er ganske spesiell?

Kari: Ok, sånn sett – så har du helt rett. Dette er en vanskelig tekst. Men hovedpoenget er ikke så vanskelig, er det? Jesus ønsker å være det viktigste i våre liv. Viktigere enn alt annet.

Ola: Hm ... jo ... men det er lett å si da ... ikke like lett å få til ...

Kari: Nei, men *han* sa jo ikke at det skulle være lett, da ...

En pose frukt

- Form:** Dialog (erstatt «Ola» og «Kari» med navnene til de som fremfører)
Bibel: Joh 15,1–17
Tema: Disippelskap, vekst
Antall: 2
Rekvisitter: En gjennomsiktig pose med noen epler og en banan, en bibel

«Kari» vandrer litt frem og tilbake, har en pose med frukt i hånden som hun ser på mens hun løfter den litt opp og ned med utstrakt arm – Ola bryter inn med et spørsmål

- Ola: «Kari» ...
- Kari: Ja, «Ola» ...
- Ola: Hva er det du har i posen?
- Kari: Frukt.
- Ola: Frukt? Hva slags frukt?
- Kari: Et par epler, en banan. Du vet. Frukt.
- Ola: (entusiastisk) Så bra! Er det til meg?
- Kari: Øh ... Nei.
- Ola: Hvorfor ikke? Skal du spise det selv?
- Kari: (bestemt) Nei, nei, nei! Dette kan jeg ikke spise.
- Ola: Skal du gi det til noen andre da?
- Kari: Øh ...
- Ola: Ja, du vet, hun damen som alltid sitter og tigger utenfor Coop, hun blir sikkert glad for et eple eller to.
- Kari: Nei, jeg kan ikke gi bort dette.
- Ola: Hvorfor ikke? Hvorfor går du rundt med en pose med frukt hvis ingen skal få lov til å spise det som er i den?
- Kari: Fordi Jesus sa det.
- Ola: Hæ?
- Kari: Jesus sa at vi måtte bære frukt.
- Ola: Åh, Kari ...
- Kari: (enda mer bestemt og litt irritert) Jo, han sa det. Og så sa han at de som ikke bærer frukt, de blir tatt bort. Så jeg blir litt bekymret når du ikke har noe frukt med deg.
- Ola: Kari ...

Kari: Nei, dette sier jeg i kjærlighet, men det er også alvorlig. Hvis Jesus kommer og du ikke har noe frukt å vise til, da er du ille ute, altså!

Ola: *(oppgitt)* Kari!! Du har totalt misforstått hele greien, som vanlig.

Kari: Nei, det står i Bibelen – se her!

Ola: Ja, jeg vet at det står i Bibelen. Men det betyr ikke at vi helt bokstavelig skal gå rundt og bære på frukt.

Kari: Hva betyr det da? *(litt snurt og bestemt)* Det står at vi må bære frukt, så jeg har tenkt å bære frukt.

Ola: Du, har du noen gang sett et epletre?

Kari: Ja.

Ola: Hva tror du jeg mener hvis jeg sier at et epletre bærer frukt?

Kari: Tja. At det vokser frukt på det?

Ola: Takk. Det betyr altså ikke at treet bærer på en pose med frukt?

Kari: *(ler litt oppgitt)* Nei, tulling, *(liten pause)* trær kan jo ikke bruke plastposer!

Ola: Nettopp.

Kari: Og Jesus snakket uansett ikke om epletrær.

Ola: Nei, han snakket om et vintre, men det er det samme prinsippet, ikke sant. Når treet bærer frukt, så vokser det frukt på det.

Kari: *(oppgitt)* Men hvordan skal da jeg få frukt til å vokse på meg? Det er jo faktisk umulig.

Ola: Kari, du må ikke ta alt så bokstavelig. Dette er et bilde.

Kari: *(konstaterer)* Et bilde.

Ola: Ja. Jesus mente at hvis vi lar han virke gjennom oss, så vil gode ting skje.

Kari: Vent litt. Du mener: Når en gren henger fast på treet, så kan det vokse frukt på den.

Ola: Ja.

Kari: Og hvis vi henger fast på Jesus, så vil det skje gode ting rundt oss?

Ola: Ja.

Kari: Hvorfor sa han det ikke bare rett ut, da. Det ville spart meg for mye bry.

Ola: Det får du spørre han om når vi kommer til himmelen. Men har du skjønt det nå da?

Kari: Kanskje ... *(rekker frem posen)* Har du lyst på et eple?

Fullkommen!

Form: Dialog
Bibel: Matt 5,48
Tema: Hellighet / disippelskap
Antall: 2

Denne fungerer enda bedre om man har et ektepar/ kjærestepar som kan gjøre den og bruke sine egne navn.

Ole og Kari er gift. Kari kommer inn bærende på en stor veske. I vesken har hun en stor Bibel og en veldig tykk dokumentmappe full av papirer.

Ole stiller seg opp som for å tale, eventuelt kan han holde på å prate og så kommer Kari inn og avbryter

Kari: Oleeee!

Ole: *(en smule forundret)* Ja, Kari?

Kari: Jeg har et problem med deg.

Ole: Et problem? Med meg?

Kari: Ja. *(tenker litt)* Det er egentlig et ganske stort problem.

Ole: *(med et smil)* Trenger jeg advokat?

Kari: Ikke vær dum. Problemet er: Du er ikke fullkommen.

Ole: Ja, men ... selvfølgelig er jeg ikke fullkommen. Ingen er fullkommen.

Kari: Åååå, nei. Du kan ikke vri deg unna på den måten. Du kan ikke bare skylde på alle andre. To feil blir ikke én rett!

Ole: *(forvirret)* To ... hva for noe? Jeg vrir meg jo ikke unna noen ting ...

Kari: Herfra ser det ut som om du vrir deg!

Ole: *(litt irritert)* Jeg har aldri sagt at jeg er fullkommen! Og hvordan kan du forvente at noen kan være fullkommen?

Kari: Du er kristen, er du ikke?

Ole: Selvfølgelig er jeg kristen, men ...

Kari: Og da mener du at vi burde gjøre som Jesus sa?

Ole: *(usikker)* Ja ... jeg mener, vi må jo tolke og sette ting i sammenheng og ...

Kari: Du vrir deg igjen.

Ole: Hva er poenget ditt?

Kari: *(tar frem bibelen)* Poenget er akkurat her, i Matteus, kapittel 5, vers 48.

Ole: Unnskyld?

Kari: Det er i Bergprekenen.

Ole: Jeg visste det.

Kari: OK. Så da vet du hva som står der... !?

Ole: Hva er det som står der?

Kari: (*gir Ole bibelen*) Her – du kan lese selv.

Ole: Matteus kapittel 5, vers 48. «Vær da fullkomne, slik deres himmelske Far er fullkommen.»

Kari: Akkurat. (*meget bestemt*) VÆR DA FULLKOMNE! Er det, eller er det ikke et påbud ... gitt oss direkte fra Jesus Kristus?

Ole: Vel ...

Kari: Og var du ikke akkurat nå enig med meg i at som kristne så burde vi følge Jesu Kristi påbud?

Ole: (*usikker*) Jo ... ja ... men ...

Kari: (*bestemt*) Så, er du fullkommen?

Ole: Nei ...

Kari: Har du i det hele tatt begynt å nærme deg å følge dette budet?

Ole: Vel ...

Kari: (*irritert*) Nå må du slutte å vri deg og heller svare på spørsmålet!

Ole: (*frustrert*) Hvorfor handler dette bare om meg? Hva med deg? Er du så fantastisk fullkommen, da?

Kari: Ja! (*pause – Ole stirrer vantro*) Men ikke bry deg om meg, du burde bekymre deg for bjelken i ditt eget øye før du begynner å lete etter fliser i mitt.

Ole: Nei, men hvis det ikke

Kari: (*irritert*) Hvorfor er du ikke fullkommen?

Ole: (*sprekker*) Fordi Gud ikke er ferdig meg!

Kari: Hva?

Ole: Jeg kan ikke gjøre meg selv fullkommen. Det må Gud gjøre (*sukker*). Og det ser ut til at det tar en stund.

Kari: (*litt mildere*) Å ... så du ønsker å være fullkommen?

Ole: Vel, ja, på en måte. Det spørs hva du mener med fullkommen, ikke sant?

Kari: Det der høres ut som et forsøk på å vri seg unna ...

Ole: Nei, det er det ikke. Hør her: Da vi fikk vårt første barn, var han fullkommen?

Kari: Tja. Han var litt blå og dekket i gørr. Men etter det, ja, så var han vel det ...

Ole: Kunne han gå?

Kari: Nei, han var ... en baby!

- Ole: Kunne han snakke?
- Kari: Nå spiller du bare dum. Babyer kan ikke snakke.
- Ole: Men han var fullkommen.
- Kari: Ja, på en måte. Han var en fullkommen baby, han måtte bare lære seg alt det andre mens han vokste opp.
- Ole: OK. Så jeg er kanskje en baby. En åndelig baby. Eller – kanskje ikke en baby akkurat, mer en slags tenåring ...
- Kari: Vent litt. Beklager å påpeke dette, Ole, men du er 54. Det er leeeeeenge siden du var tenåring ...
- Ole: *(Bryter inn)* Ja! ja! Det jeg forsøker å si er – mennesker kan være fullkomne på forskjellige måter. Det handler om utvikling. Og så tenker jeg at – så lenge du utvikle deg som du skal, så er du på en måte fullkommen, selv om du ikke er helt feilfri enda. Alle gjør feil, og vi forstår ikke alltid hva vi gjør galt – men så lenge vi fortsatt vokser, så ...
- Kari: *(triumferende)* Så du er fullkommen.
- Ole: Det var ikke helt det jeg sa ...
- Kari: *(oppmuntrende)* Så bra! Fordi jeg ønsker virkelig å være med å hjelpe deg til å vokse og til å utvikle deg og, alt det der som du bablet om.
- Ole: *(litt forundret)* Takk! – ... tror jeg?
- Kari: Og bare for å ha noe å begynne med, her er en liten liste av ting som du burde jobbe med ... *(overrekker ham dokumentmappen)*

FRYS

Guds rike

Form: Dialog
Bibel: Matteus 13,31, 13,33 og 13,44
Tema: Lignelser om Guds rike
Antall: 2

- A: Hva er Guds rike?
- B: Guds rike er som et sennepsfrø.
- A: Guds rike er et frø?
- B: Nei, det er som et frø, et sennepsfrø. Har du sett et sennepsfrø? Det er et bitte lite frø; men når det vokser opp, blir det til et tre, og *(deklamerer)* «*fuglene under himmelen kommer og bygger rede i grenene.*»
- A: Så Guds rike er et tre?
- B: Nei – jeg mener ja – jeg mener ...
- A: Prøv igjen.
- B: Guds rike er som en surdeig.
- A: En hva for noe?
- B: Det er sånt som de brukte i gamle dager før de hadde ordentlig gjær, for å få brødet til å heve seg.
- A: Så hvordan er Guds rike som en surdeig?
- B: Ah ... Det sa han ikke.
- A: Hvem?
- B: Jesus. Han sa ikke hvordan Guds rike var som en surdeig, han sa bare at det var det. Du putter litt surdeig i melet ditt, og da blir alt sammen gjennomsyret.
- A: Dette blir verre og verre. Prøv igjen.
- B: Å ja, jeg vet: Guds rike er som en skatt som er gjemt i en åker!
- A: Det høres ut som noe fra Kaptein Sabeltanns verden ...
- B: Nei, nei, nei. Enn mann fant en skatt i en åker – og da gjemte han den igjen, og gikk bort og solgte alt han eide for å kjøpe åkeren.
- A: Hvorfor tok han ikke bare skatten?
- B: Han var jo ingen tyv heller!
- A: Så hvorfor gikk han og gravde i en åker som tilhørte en annen?
- B: *(litt irritert)* Det er ikke det som er poenget!
- A: Så hjelp meg da! Hva er poenget?

- B: Skatten er poenget! For å få tak i skatten, solgte han alt han eide! Jesus mente at Guds rike er like verdifullt som den skatten!
- A: Men jeg trodde det var åkeren han kjøpte ... nei, glem det. Det må være en enkel måte å forklare dette på. Hva er Guds rike?
- B: Hør nå: Guds rike er som et sennepsfrø. Det vokser uten at du merker det. Det er som en surdeig, fordi det gjennomsyre alt, og det er som en skatt fordi det er mer verdifullt enn noe annet i verden. Hva er det som er så vanskelig?
- A: Ja, men hva med himmelen da? Jeg trodde Guds rike var i himmelen, jeg ...
- B: (litt oppgitt) Guds rike er overalt hvor det er mennesker som har tatt imot Jesus. Der det finnes mennesker som lar seg gjennomsyre av hans budskap og som dermed også vokser i troen. Og fordi det å tilhøre dette riket er mer verdt enn noe annet så er man også villig til å ofre mye for å få del i det ...
- A: (bryter inn, ettertenksomt) Så der vi er, der er Guds rike? Eller der bør Guds rike komme til syne ...
- B: Nettopp!
- A: ... men det kan også være at jeg må ... ofre noe ...
- B: Nå har du skjønt ... *litt* i hvert fall!

Gå og fortell

Form:	Dialog
Bibel:	Matt 28,19–20; (Matt 11,4; Mark 5,19; Joh 20,17)
Tema:	Gå ut, misjonserklæring, oppdrag
Antall:	2
Rekvisitter:	Et bord, to stoler og to kopper

2 personer sitter ved et lite bord med kaffekopper (som på kafé). Begge starter samtalen «sprudlende» og energifylt

1. (tar en slurk av kaffen): For et flott seminar det var!
2. Ja, hun er skikkelig flink til å undervise!
1. Alt sammen blir liksom så klart.
2. [deklamerer] «Gå og fortell!»
1. Som Jesus sa til de som var etterfølgere av døperen Johannes:
2. (deklamerer): «Gå og fortell hva dere hører og ser!»
1. Eller til ham som var besatt av onde ånder:
2. (deklamerer): «Gå og fortell dem alt det Herren har gjort for deg!»
1. Eller til kvinnene som møtte ham etter oppstandelsen ...
2. (deklamerer): «Gå til mine brødre og si til dem ...»
1. Ja, ja, ja ... du trenger ikke å sitere Bibelen hele tiden. Poenget var bare at Jesus sendte folk for å fortelle om ham ...
2. ... og at han sender oss ut på akkurat den samme måten.
1. Kan du la meg snakke ferdig? Han sender oss ut for å fortelle ...
2. ... hva vi har sett og hørt!
1. Som jeg holdt på å si! Men seriøst: Vi burde gjøre noe med dette.
2. (bestemt): Ja. Du har rett. La oss gjøre noe med det.

[Begge tar en slurk kaffe, og sitter en stund uten å si et ord helt taus og stirrer tenkende fremfor seg]

1. (ettertenksomt): Det var jo greit for dem, da.
2. Hvem?
1. De i Bibelen!
2. Ja – de visste hva de skulle si.

1. Og hvem de skulle si det til.
2. Det er ikke så lett for oss.
1. Nei. Jeg mener – hvem skal jeg gå og fortelle det til?
2. Naboen din?
1. *(skeptisk)*: Særlig. Sist jeg gikk inn der hadde de en reklame fra Humanetisk forbund liggende på bordet. Tror ikke de er så veldig mottakelige for evangeliet!
2. Kanskje ikke. Hva med folk på jobben da?
1. Du – de må jeg jo jobbe med. Tenk så pinlig det hadde vært om jeg plutselig begynte å snakke om Jesus over morgenkaffen!
2. Hm ... nei, det er ikke lett.
1. Det er ikke lett.
2. Men av og til er det noen som snakker om at de er syke.
1. Eller så har de mistet ektefellen sin.
2. Da kunne jeg kanskje ha sagt noe.
1. Om Jesus?
2. Ja ... *(pause)* – kanskje.
1. Eller invitert dem til Frelsesarmeen.
2. Huff. Tenk om de kommer da – og synes at vi er rare!
1. Det er ikke lett. *(pause – så bestemt)*: Men vi burde gjøre noe med det.
2. *(like bestemt)*: Ja, du har rett. Vi burde gjøre noe med det.

(Begge tar en ny slurk kaffe, ser seg rundt og sitter tause)

1. Hva skal vi si da?
2. Til hvem?
1. Til folk – om Jesus.
2. Åh ... nei ... det er ikke lett.
1. Nei. Det blir litt for personlig, liksom.
2. Ja. Men det er kanskje det som er greien.
1. Hvordan da, mener du?
2. Jeg mener – kanskje så må det være litt personlig. Ikke så mange store ord og bibelvers.
1. Å ... ja ... hun sa vel det på seminaret. «Vær deg selv!» sa hun. Men hvis jeg er

meg selv så kommer jeg ikke til å ha noen ting å si!

2. Joda. Du tror jo på Jesus?

1. Ja.

2. Han betyr noe for deg?

1. Ja.

2. Så si det.

1. Sånn, helt ut av det blå, liksom? «Hei Kari, la meg fortelle deg hva Jesus betyr for meg!»

2. Kanskje ikke akkurat sånn. Men kanskje mer – «Jeg har hatt det ganske tøft i det siste, men det var lettere å bære fordi Jesus var med meg?»

1. Jeg har ikke hatt det tøft i det siste.

2. Nei ... ok men hva har Jesus betydd for deg i det siste da?

1. *(Tenker litt før hun svarer):* Hm ... der har du det. Jeg må først ha tenkt over hva Jesus betyr for meg – og så kan jeg si noe.

2. Når det passer.

1. Uten bibelsitater.

2. Med eller uten – men jeg tror det du har opplevd selv er viktigere.

1. Du – har du prøvd dette?

2. Hva mener du?

1. Det virker bare som om du har alle svarene ...

2. Ah. Jo. Det vil si. Ikke så mye. Men jeg har tenkt på det ganske mye.

1. Du har tenkt på det ...? (pause – så ettertenksomt) – Skulle vi ikke gjøre noe med det da?

2. (Bestemt): Ja! La oss gjøre noe med det!

(De sitter en stund og ser seg rundt.)

1. Kanskje vi skal gå på et seminar til først?

2. Ja! Det er best å være godt forberedt!

(De drikker opp kaffen, og går ut ...)

I bakvendtland

Form: Dialog
Bibel: Luk 21,1–4 og Mark 12,41–44
Tema: Å gi
Antall: 2 (vi har erfart at kjønn eller alder på disse 2 ikke spiller noen rolle, men ta gjerne med i en introduksjon at dette er en oppkonstruert samtale mellom Jesus og Peter)

Peter: Jesus?

Jesus: Ja, Peter?

Peter: Kommer du fra bakvendtland?

Jesus: Hva mener du nå, Peter?

Peter: Jo, du sier at voksne skal bli som barn, og de første skal bli de siste og ... alt mulig sånt.

Jesus: Ja, det er sant. Gud ser litt annerledes på ting enn det vi mennesker gjør.

Peter: Og nå nettopp, da vi var i templet, så sa du at det er bedre å gi lite enn å gi mye.

Jesus: Gjorde jeg vel ikke?

Peter: Jo. Der satt vi og så på alle som la penger i tempelkisten, og så kom det en gammel dame som bare ga litt lommerusk, og så sa du: «Denne fattige enken har gitt mer enn noen av de andre som la penger i tempelkisten.»

Jesus: Det stemmer, men ...

Peter: (avbryter) Men det stemmer jo ikke, for jeg så noen komme med masse penger, som de også la i kisten!

Jesus: Det så jeg også. Men hør ...

Peter: (avbryter igjen) Så det er bakvendtland igjen, ikke sant, de største blir de minste, og de som gir minst gir mest!

Jesus: Vil du at jeg skal svare deg eller ikke?

Peter: Selvfølgelig vil jeg det.

Jesus: Så la meg snakke ferdig, da!

Peter: Unnskyld ...

Jesus: Jeg sa ikke at det var bra at hun ga lite. Jeg sa heller ikke at det var dårlig at de andre ga mye. Det jeg sa var: «Alle de andre ga av sin overflod, men hun ga alt hun hadde å leve av.» Skjønner du?

Peter: Nei.

Jesus: OK, la oss ta et eksempel. Tenk deg at du har hundre tusen kroner.

Peter: Da kunne jeg ha kjøpt en motorsykkel!

Jesus: Men istedenfor å kjøpe en motorsykkel, så gir du ti tusen kroner til templet.

Peter: Er ikke det litt mye?

Jesus: Det er bare ti prosent. Alle fariseerne gir ti prosent, du vil vel ikke være dårligere enn dem?

Peter: OK, jeg gir ti tusen.

Jesus: Hvor mye har du igjen?

Peter: Hundre tusen minus ti tusen ... ah ... nitti tusen! Jeg kan fremdeles kjøpe meg en motorsykkel!

Jesus: I alle fall en brukt en. Men tenk om du *bare* har ti tusen kroner.

Peter: Det høres ikke så bra ut.

Jesus: Og så gir du ti tusen kroner til templet.

Peter: Men det er umulig!

Jesus: Hvorfor det?

Peter: Fordi da har jeg ingenting igjen!

Jesus: Nettopp. Så si meg dette: Hvis to mennesker gir ti tusen, og den ene sitter igjen med nitti tusen, og den andre sitter igjen med ingenting, hvem har da gitt mest?

Peter: Den som ga alt han hadde?

Jesus: Endelig! Derfor sa jeg at enken hadde gitt mer enn alle de andre – det lille hun ga var det hun hadde. De andre hadde mer enn nok, og merket ikke så mye til alt de ga.

Peter: Så det er ikke bakvendt?

Jesus: Nei – det som er bakvendt er å skryte av folk som gir masse penger de egentlig ikke trenger ...

Peter: Det var *den* motorsykkelen ...

Jesus: Peter, du har ikke råd til motorsykkel uansett – men du kan få noe enda bedre.

Peter: En sportsbil?

Jesus: Jeg gir opp. Møteleder – la oss synge en sang!

Frykt ikke

- Form: Drama
- Bibel: 2 Mos 3 (5 Mos 31,8, 1 Krøn 28,20, Rom 12,4–5, 1 Kor 12,4–7)
- Tema: Valg, gaver og evner, Moses
- Antall: 7
- Reporter/programleder (*snakker i nyhets/talkshowstil*) – dress jakke mm.
 - Barn eller ungdommer:
 - Nr. 1: Litt tøffe klær, caps eller Litt YO-faktor
 - Nr. 2: S sammensatt kostyme: Harry Potter-skjerf, Jack Sparrow-genser, Ringenes Herre-bok (*manus kan her tilpasses etter hva man har tilgjengelig*)
 - Nr. 3: Sporty, rulleskøyter + utstyr, må kunne synges en liten strofe
 - Moses: (*en litt feminin og utagerende karakter, portrettert ut fra Jack Sparrow i «Pirates of the Caribbean»*) flagrende kjortel, sauebamser, pannebånd, stav
 - Aron: (*ekstremt militær i sin holdning og måte å snakke på*) Svarte klær og prestekrage (*kan også være militært antrukket*)
 - Den brennende/steppende busken: plakat med flagrende flammer som busken holder, eller er dekket av. Busken stepper når den snakker

(Den brennende busken sitter stille på midten av scenen, programlederen sitter i en sofa eller le- nestol på den ene siden av scenen – «talkshowstil»).

Programleder: Velkommen til dagens program hvor vi fokuserer på barn og ungdom:
Dagens barn og unge står overfor en rekke utfordringer. Hva skal de velge. Hvor skal de velge? Når skal de velge? Hvordan skal de velge? Skal de velge selv? Skal de la noen andre velge for seg? Livet er ikke alltid like lett å finne ut av. Noen ganger trenger man hjelp. I dag skal vi gi dere et lite innblikk i virkeligheten til tre alminnelige norske ungdommer.

Barn/ung 1 og 2 kommer inn fra hvert sitt sted. Barn/ungdom 1 med store øreklokker (musikken i øreklokkene spilles over høyttaleranlegget). Barn/ungdom 2 leser i en tykk bok (f.eks.: Ringenes Herre) Går opp på plattformen, der de møtes og hilser: Barn 1 tar av øreklokkene når de begynner å snakke – musikken dempes samtidig.

Barn/ungdom 1: Hei (*bruk gjerne deres vanlige navn*)

Barn/ungdom 2: Hei! Hva hører du på? Noe kult?

Barn/ungdom 1: Yo, man! Det er (*sett inn navn på artisten*).
Skulle ønske jeg var musiker, ass!

Barn/ungdom 2: Som Isac Elliot mener du? Eller Marcus og Martinus? (*Bytt gjerne ut disse og andre referanser med noe mer aktuelt som passer til skuespillernes aldersgruppe*)

Barn/ungdom 1: Nei, no way, man! Digger ikke de, ass. Jeg vil være som Kygo! Eller kanskje Metallica – men da måtte jeg skiftet ut klærne. Du da – du vil vel være én eller annen slags fantasifigur? Ække det et Harry Potter-skjerf?

Barn/ungdom 2: Det er det, og tenk hva han fikk til da! Tenk å være den som redder verden fra det onde!

Barn/ungdom 1: Da ville jeg heller vært han som du har på genseren – Captain Jack Sparrow! Han er litt kul.

Barn/ungdom 2: Ja, han er veldig kul – men ikke akkurat god, da.

Barn/ungdom 1: Nei ... ikke akkurat ... men det er greit å drømme da, selv om det ikke er så lett å vite hva man vil bli. Eller hva man har lyst til å gjøre ... Litt skummelt, egentlig ...

Barn/ungdom 2: Det er vanskelig nok å velge rett fra dag til dag, spør du meg. Det er liksom så mye lettere å gjøre som alle andre. Å Ikke skille seg ut.

Barn/ungdom 1: Jeg lurer på om alle disse heltene våre noen gang har vært redd for å skille seg ut?

Barn/ungdom 2: Eller dumme seg ut – tenk om du opptrer som DJ for første gang – og så er det ingen som digger det du gjør – og så ... begynner de å le!

Midt i diskusjonene kommer «Barn/ungdom 3» inn på rulleskøyter fra bak i lokalet. Han synger «Jeg er ikke redd, Herren Gud går med meg, jeg er ikke redd». Til han er fremme på scenen) (refrenget er hentet fra sangen: «David og Goliat» som fins på Spotify)

Barn/ungdom 1: Yo (bruk navnet på den som kommer inn)! Kult utstyr. Hva er det du går og synger på, da?

Barn/ungdom 3: «Jeg er ikke redd» – det handler om David og Goliat, vet du – David skulle kjempe mot Goliat, men han var ikke redd, fordi Gud var med ham.

Barn/ungdom 2: Er ikke det en historie fra Bibelen?

Barn/ungdom 3: Jo. David var en ung gutt som jobbet som hyrde, han passet på sauer, ikke var han stor heller, og ikke hadde han noen opplæring i det å slåss ... allikevel så klarte han å slå Goliat!

Barn/ungdom 1: Skjønner ikke at han torde – alle andre var jo livredde, til og med kongen!

Barn/ungdom 3: Ja – men David stolte på Gud. Han visste at Gud var med ham og at Gud ville vise ham hva han skulle gjøre.

Barn/ungdom 2: Tror du Gud vil vise oss hva vi skal gjøre, da, sånn som han gjorde for folk i Bibelen?

Barn/ungdom 3: Kanskje det ...

Barn/ungdom 1: Jeg håper virkelig det ... Men hør på dette, daYO!

Barn/ungdom 1 setter på musikken igjen, alle tre går og setter seg ned bakerst på scenen – skurrer ned igjen lyden på musikken når de setter seg)

Moses kommer inn **dansende** – beveger seg som Jack Sparrow i *Pirates of the Caribbean* filmene – flagrende kjortel, pannebånd og sandaler – Må få litt tid til å «flagre litt frem og tilbake før han begynner å snakke ... gjeter sauer, (bamser) (musikk: hovedtema fra *Pirates of the Caribbean* ... skrus ned etter hvert og han begynner å prate med seg selv)

Moses: (Snakker med seg selv – masse «Jack Sparrow-moves»): Slo i hjel gjorde jeg og rømme måtte jeg ... og nå er jeg her hos ... Jetro ... og her har jeg det bra ... ute og gjeter sauene Ikke akkurat som på kongens hoff der jeg vokste opp nei, men frihet i Guds nydelige natur er ikke så dumt det heller ... Yes, da ...!

Brennende busk: (begynner å steppe)

Moses: (kvepper) Ooo!

Brennende busk: (dramatisk stemme) Moses, hør på meg.

Moses: Hæ? Den snakker! Men du er en busk. Busker snakker ikke. Og de brenner ikke. Eller, jo, de brenner, men da brenner de opp, liksom, og du brenner jo ikke opp, du bare brenner, liksom. Det er ikke bra.

Brennende busk: Ahem!

Moses: Å, ja. Unnskyld. Snakk i vei, da – men hvem er du egentlig?

Brennende busk: (dramatisk stemme) Jeg er – den jeg er.

Moses: Kuuuult ... tror jeg ...

Brennende busk: Moses – du må gå til Farao!

Moses: Oooooøøøøø ...

Brennende busk: Og du må si til Farao «La folket mitt dra!»

Moses: Hva mener du med det liksom?

Brennende busk: Slipp dem fri! La dem dra til det landet jeg har lovet dem!

Moses: Ookååå ...? NEI!

Brennende busk: Hva mener du «nei»?

Moses: Jeg kan ikke. Jeg er redd for Farao. Jeg er redd for å dra til Egypt. Og jeg er ikke noe flink til å snakke. Jeg blir forvirret. Kommer ikke på de rette ordene.

Brennende busk: Du trenger ikke å være redd. Jeg skal være med deg!

Moses: Si hva du vil, det hjelper ikke, jeg er allikevel redd ...

Brennende busk: (Sakte og med trykk på hvert ord) Jeg – skal – være – med – deg.

Moses: Ja men ...

Brennende busk: Ikke noe men ... Se, der kommer broren din Aron. Han er jo flink til å snakke –han kan gå med deg.

Aron: (kommer marsjerende inn) Venstre, høyre, venstre, høyre! Giiiiiiiv Akt!

Moses: *(snakker ikke før Aron er på plass på scenen)* Du, Aron – Gud vil at du skal bli med meg og snakke med Faraos.

Aron: *(deklamerer)* Å snakke er et behov – å lytte er et talent. Å snakke er også en handling. Ved å snakke påvirker vi andres framtidige handlinger.

Moses: *(tenker)* Jaaa ... og vi vil påvirke Faraos handlinger ... tror jeg ...

Aron: Men har Faraos talent? Kan han lytte?

Moses: *(bestemt)* Tviler på det, gitt ...

Aron: *(fortsatt deklamerende)* For det andre; å snakke er å kommunisere. Og å tvinge noen til kommunikasjon er lite god kommunikasjon. Dette gjør meg betenkt.

Moses: Du tror ikke Faraos vil kommunisere?

Aron: Kort sagt? Nei!

Moses: Du er litt redd du også, med andre ord.

Aron: Bekreftes.

Brennende busk: Bare vær dere selv. Jeg skal være med dere.

Moses: *(hvisker til Aron)* Han sier det stadig vekk. Tror du det hjelper?

Brennende busk: Jeg er ikke opptatt av hva dere ikke kan, eller hva dere er redd for. Jeg vet hva dere kan. Jeg vil bare at dere skal våge å bruke det for meg. Og jeg vil være med dere ...

Moses: OK *(tar en «move»)* ... Vi gjør det!

Aron: Det gjør vi! Høyre om!

(Snur ryggen til publikum og fryser)

Reporter: Det dere nå har vært vitner til har kanskje gitt dere noen bilder av denne historien som dere ikke hadde fra før. Men kanskje har det også stimulert til ettertanke. Om vi skulle la de to gruppene vi nå har vært vitne til møte hver andre, hvordan ville samtalen da ha blitt?

(Alle (unntatt programlederen) møtes og hilser på hverandre. Gjør sine «moves»Yo, hey man til tjeneste osv.)

Barn/ungdom 2: Hvordan gikk det egentlig med dere, da?

Moses: Snakk, du Aron!

Aron: Det gikk bra – til slutt. Men Faraos ville egentlig ikke høre på oss.

Moses: Men så gjorde jeg noen «moves» med staven min ... *(illustrerer)*

Barn/ungdom 1: Fikk Israels folk lov til å gå?

Aron: Ja, men det var ikke vår fortjeneste.

Barn/ungdom 1: **Var det ikke fordi du var så flink til å snakke?**

Barn/ungdom 2: **Eller på grunn av Moses sine «moves» (demonstrerer)?**

Moses: **Nei, jeg må innrømme det. Det var Gud. Han var med oss hele veien.**

Aron: **Han hjalp oss til å si og gjøre de rette tingene.**

Brennende busk: **Og jeg valgte akkurat dere fordi jeg visste at dere kunne klare det – med min hjelp.**

Barn/ungdom 3: **Var det ikke det jeg sa! Når Gud er med oss, trenger vi ikke å være redd. Da kan vi klare alt han ber oss om å gjøre. Og han vil også hjelpe oss til å ta de rette valgene.**

(«Busken» har vært rolig til nå, begynner nå igjen å steppe, alle på scenen snur seg mot henne, fryser ... busken stopper å steppe, og sier så.

Brennende busk: *(sakte og tydelig)* **Jeg vet hva dere kan – og jeg vil være med dere – stol på meg!**

Reporter: **Han vet hva dere kan, og han vil være med dere – stol på ham! (peker opp)**
Dette var det vi hadde for i dag. Søndag samles vi igjen. Da vil tema være: Vi håper dere også da vil være med oss. Til neste gang på gjensyn og takk for i dag (programlederen kaster manuset sitt ut i luften og forlater scenen)

Takk for i dag er «cue» til bandet som går rett på superhelt-sangen: «Jeg er en superhelt for Gud er med meg, en ekte superhelt ...» Barn/ungdom 1,2 og 3 frem til scenekanten – bukker mm – går ut – Aron og brennende busk frem: – Aron i giv akt, brennende busk: stepper –går ut – Moses – frem på scenen gjør noen «moves» og går ut.

(Avslutningen må selvfølgelig omskrives og tilpasses sammenhengen dette brukes i)

Superkrefter

- Form:** Enkelt drama som krever noen kostymer og ev. noen kulisser
Bibel: Apg 2 + deler av Peters historie
Tema: Den hellige ånd, kraft, utrustning til tjeneste
Antall: 3
Rekvisitter: Spiderman-kostyme, Jack Sparrow-kostyme og Peter-kostyme, ev. flaskeskip, 10 tonns vekter

Spiderman tema (<https://youtu.be/BjXdmJj3EeA>) spilles til begge karakterene er kommet på scenen. Spiderman kommer inn fra siden, løper bak og så frem i midtgangen ... gjør klatrebevegelser når han går frem, kryper opp på scenen ... snur seg og «poser» på scenekanten. Jack Sparrow kommer ruslende inn fra siden og observerer

Jack Sparrow: Det var ... interessant!

(Spiderman snur hodet og ser på Jack Sparrow)

Spiderman: Hvem er du?

Jack Sparrow: Det er for meg å vite og for deg å lure på. Spørsmålet som jeg stiller meg er – hvem er du?

(Spiderman reiser seg opp «skyter spindellev» – og henvender seg til publikum)

Spiderman: Ser du ikke det? De vet det! (Peker på publikum)

Jack Sparrow: Tviler jeg på. Men OK, da (til publikum) – vet dere hvem han er? Hvem da?

(publikum roper svaret)

Jack Sparrow: Hva sa dere? Spiderman? Er han en edderkopp? Edderkoppmann?

(kan ev. fortsett litt «pingpong» med publikum)

Spiderman: Jeg sa at de visste. Jeg er en superhelt!

Jack Sparrow: Superhelt. Hm. Men de vet hvem jeg er også.

Spiderman: Tror du!

Jack Sparrow: Bare hør: Jeg er *(Spiderman står i bakgrunn og gjør «sh»-bevegelser til publikum)*

(venter på publikum)

Jack Sparrow: Jeg er ...

(venter på publikum)

Jack Sparrow: Jeg er ...

(venter på publikum. Hvis riktig svar ikke kommer – fullfører han selv)

Jack Sparrow: ... *Kaptein* Jack Sparrow. Til tjeneste! *(bukker, skikkelig piratbukk, vifter med hatten osv.)*.

Spiderman: Du ser ikke ut som en superhelt, i alle fall.

Jack Sparrow: Nei, *superhelt*, det vet jeg ikke. *Helt*, kanskje. Utvilsomt. Absolutt en *helt*. Hvis en sjørøver kan være en helt da. Heltemodig. Ja. Flink med sverd, ja. *Æ*rekjær. Ja. En *helt*, det tror jeg er en god oppsummering.

(Peter kommer vandrende stille inn mens de snakker)

Spiderman: Men du har ingen superkrefter? Jeg kan løfte ti tonn.

Jack Sparrow: Imponerende. Men jeg har et skip. Et fantastisk skip som har seilet på de syv hav ... og noen til ... *(løfter frem et flaskeskip eller en liten modell)*

Spiderman: Og jeg kan skyte edderkoppnett ut av armene mine ... «kapuschhh» ...

Jack Sparrow: Hva i all verden mener du med det?

Spiderman: Akkurat det jeg sa: Jeg bare skyter nettet ut av armen, og så kan jeg svinge meg videre fra hus til hus.

Jack Sparrow: Det der gir ingen mening. Mener du at du henger i spindelvev?

Spiderman: Jeg gjør vel det.

(Peter begynner å gå stille opp midtgangen – kommer frem når de er ferdig med «bibelsnakket»)

Jack Sparrow: Har du ikke hørt hva som står i Skriften? *(deklamerer)* «Hans trygghet henger i tynne tråder, han setter sin lit til spindelvev.»

Spiderman: Hæ?

Jack Sparrow: *(deklamerer fortsatt)* Jobs bok. Kapittel 8. Vers 14.

Spiderman: Hm. Heter du Sparrow, sa du?

Jack Sparrow: *Aye!*

Spiderman: Det betyr spurv, ikke sant?

Jack Sparrow: *(mistenksom)* Aaaaayyye ...

Spiderman: Det står om deg i Bibelen også:

Jack Sparrow: Hvor da?

Spiderman: Matteus 10,29: «Selges ikke to ... **spurver** for en skilling?»

Jack Sparrow: Fornærmer du meg nå?

Spiderman: *(trekker litt på det)* Næææiiii ...

Jack Sparrow: *(Legger plutselig merke til Peter – har kommet vandrende inn gjennom salen mens de snakker)* Hvem er det?

Spiderman: **Hvem?** *(ser seg forvirret rundt)*

Jack Sparrow: **Han der ...**

Peter: *(står nå nedenfor plattformen)* **Mener du meg?**

Jack Sparrow: *(hånden til pannen, speider utover forsamlingen)* **Jeg ser ingen andre med akkurat sånne merkelige klær her da ...**

Peter: *(går opp på plattformen – introduserer seg selv – tar de i hånden)* **Jeg er Peter.**

Jack Sparrow: *(tar noen skritt til siden og ser undrende på Peter)* **Er du en helt, da, Peter?**

Peter: **Å, jeg er ikke noen helt. Eller – jo, jeg ble vel kanskje det ... etter hvert.**

Spiderman: *(trekker seg noen skritt ut til den andre siden av Peter)* **Så du har noen superkrefter?**

Peter: **Ikke akkurat det da ...**

Spiderman: **Du kan ikke løfte flere tonn med bare én hånd?** *(finder og løfter «vekter» i isopor som har ligget på scenen)*

Peter: **Nei.**

Spiderman: **Eller slå ut en skurk med ett slag?** *(slår ut i luften)* **Pow!**

Peter: **Neppe. Det var en gang jeg kuttet av et øre** *(demonstrerer,)* **– men Jesus puttet det tilbake.**

Jack Sparrow: *(holder seg dramatisk på ene øret)* **Det ... var ikke særlig vennlig av deg.**

Peter: **Jeg har blitt mer vennlig med årene.**

Spiderman: **Men ingen superkrefter?**

Peter: **Nei. Men jeg har en kraft.**

Jack Sparrow og Spiderman (sammen): **Hæ? Hva mener du?**

Peter: **Poenget er at det er ikke min kraft, men det er en kraft som virker gjennom meg. Den har forandret livet mitt.**

Jack Sparrow: **Hm ... en kraft ... som har forandre livet ... Fortell meg mer ...**

Spiderman: **Hvordan virker den?**

Peter: **Hvordan? Nei ... jeg kan gi dere noen eksempler, da. Det begynte da jeg var en ung mann. En dag jeg var ute og fisket, kom en mann gående og ba oss om å følge ham. «'Følg meg,' sa han 'så vil jeg gjøre dere til menneskefiskere!」**

Spiderman: **Stilig navn for en superhelt, det: «Menneskefiskeren»!** *(slår ut i luften)* **Kapow!**

Peter: **Å, jeg var ikke noen superhelt. Jeg skjønnte egentlig ikke hva han sa halvparten av tiden. Men han ga meg aldri opp. Han sa til og med: *(strekker ut hendene håndflaten opp)* «Du er Peter, og på denne klippen vil jeg bygge min kirke, og dødsrikets porter skal ikke få makt over den.»**

Jack Sparrow: **Klippe. Kirke. Dødsri** **Nå snakker du i gåter igjen.**

- Peter: Nei, hør: Før het jeg Simon, men han kalte meg Peter, det betyr «klippe», skjønner du. Men jeg var ikke noen klippe ... *(litt trist)* Jeg sviktet ham da han trengte meg mest ... ikke særlig mye til helt nei ...
- Spiderman: Så hva er denne kraften du snakker om da?
- Peter: Den første gangen jeg kjente den, det var på Pinsedagen.
- Spiderman: Pinsedagen?
- Jack Sparrow: Det! *(tenker seg om)* ... er en stor fest! ... som jødene har ehmmm *(tenker enda litt til)* – på våren en gang!
- Peter: Riktig – men dette var etter at Jesus hadde dratt tilbake til himmelen. Jeg var sammen med de andre disiplene, da vi plutselig hørte en sterk vind, og så kom det liksom flammer ned over oss.
- Jack Sparrow: *(dekker hodet og dukker)* Jeg har hørt om folk som brenner for saken, men jeg trodde ikke de mente det bokstavelig!
- Spiderman: Awesome – kan du liksom kaste ild på folk? *(later som han kaster ...)*
- Peter: Nei, dere skjønner ikke. Det så ut som flammer – men egentlig kjente vi det mest inni oss. Vi var liksom ikke redd lenger. Vi måtte bare gå ut og fortelle folk om Jesus. Altså – han var borte, men det følte som om han var der sammen med oss. Som om han snakket gjennom oss. Det var så sterkt.
- Jack Sparrow: Så din superkraft er ... at du kan snakke til folk?
- Peter: Nei. Jo! Men skjønner du ikke? Vi var ... hør, det var en gang vi gikk ut for å be i Templet, og utenfor tempelporten satt det en mann som var lam. Han ...
- Spiderman: Unnskyld. Sa du at han var et lam? Dekket med ull, liksom?
- Jack Sparrow: *(dramatisk)* Edderkoppmann – møt Lammemann! Bæ bæ bæ bææææ! *(breker som en fanfare)*
- Peter: Jeg gir opp. Han var ikke et lam. Han var lam. Han hadde dårlige bein, han kunne ikke gå. Skjønner?
- Spiderman og Jack Sparrow: *[sammen, skuffet]* Åh.
- Jack Sparrow: *(bryter inn)* Som Barbosa!
- Peter: *(fortsetter uten å ense det Jack har sagt)* Og så kjente jeg kraften igjen. Jeg bare kjente at Jesus fortalte meg hva jeg skulle si: Og så sa jeg til mannen: «I Jesu Kristi Nasareers navn: Reis deg og gå!». *(strekker ut hånden og demonstrerer det han sier)* – og så hjalp jeg ham opp på føttene, og han kunne gå. Det var helt utrolig.
- Spiderman: Du
- Jack Sparrow: Kunne
- Spiderman: Helbrede
- Jack Sparrow: En syk

Spiderman: Mann?

Peter: Nei. Ikke jeg. Det er det jeg forsøker å forklare – det er Den Hellige Ånds kraft. Kraften som hjelper meg til å gjøre ting jeg ikke kan – ting jeg ikke kunne drømme om å gjøre. Den gjør sånn at jeg ikke er redd lenge. Den gjør sånn at istedenfor å være redd for å gjøre det Jesus vil, så tørr jeg nå å gjøre det han vil at jeg skal gjøre, det som er riktig å gjøre ...

Spiderman: *(bryter inn)* Du får muligheten til å gjøre det som er rett, liksom?

Jack Sparrow: *(litt drømmende)* Muligheten til å gjøre det som er rett? Jeg elsker sånne øyeblikk ... Jeg elsker å vinke til de mens de flyr forbi meg ... *(vinker mens han sier dette)*

Peter: *(forbauset)* Vil du ikke gjøre det rette?

Jack Sparrow: Hmmm ... definer «vil» ... definer «rett» ...

Spiderman: Hæ? Du later bare som om du er så tøff du, men innerst inne er du snill, det ser jeg.

Jack Sparrow: Fornærmer du meg igjen? *(trekker sverdet)*

Peter: Slapp av nå, før noen får øret kuttet av.

Jack Sparrow: Jeg forstår ikke helt vitsen med en kraft som bare får deg til å gjøre det som er riktig å gjøre ... hva gir det meg da? Hva får jeg egentlig ut av det?

Peter: Det handler ikke om hva *du* kan få ut av det. Det handler om hva *Gud* kan gjøre gjennom deg! Du, Spiderman, hva er det du vil mest av alt i verden?

Spiderman: Jeg ønsker bare å hjelpe folk. Vanlige folk. Jeg ønsker å gjøre verden til et tryggere sted for alle mennesker.

Peter: Nettopp. Og du har fått store krefter som du kan bruke for å gjøre nettopp det.

Spiderman: *(deklamerer)* Med stor kraft kommer et stort ansvar!

Peter: Det gjør det. Og Guds kraft kan bare brukes for å gjøre det gode.

Jack Sparrow: Så det du sier er at denne kraften fra Gud gjør noe på innsiden av oss som gjør at vi våger å gjøre det som er rett.

Peter: Du har skjønt det.

Jack Sparrow: Så vi trenger ingen superkrefter?

Peter: Nei. Gud er større enn alle superhelter ... beklager Spiderman ...

Jack Sparrow: *(ler og peker på Spiderman)*

Spiderman: *(tenker)* Men ... jeg bare lurer ... kan hvem som helst få denne kraften?

Peter: Ja, alle som tror på Jesus kan få den – det er bare å spørre!

Jack Sparrow og Spiderman: Spør nå! *(Jack Sparrow tar av seg hatten, holder den til brystet)*

Peter:

OK – så la oss be! Kjære Jesus, takk for at du gir oss kraft til å gjøre det rette. Vi ber at alle som tror på deg, skal begynne å bruke denne kraften, sånn at de kan gå ut og vise verden hvem du er (*Kan gjerne be fritt her*).

De tre små grisene og arkitekten

© original ukjent opprinnelse 1994 © oversatt og bearbeidet: Paul og Jane Brakstad Waters 1994/2018

- Form:** Drama med noe utstyr
Bibel: Matt 7,24–29
Tema: Villighet til å oppgi sitt eget
Antall: 5
Gris 1: kontorklær + telefon etc.
Gris 2: strandpartyklær, solbriller, volleyball/frisbee e.l.
Gris 3: Arbeidsklær/kjeledress, målebånd, planke.
Arkitekten: Blokk, blyant evt. noe verktøy i beltet.

De tre små grisene står med ryggen mot publikum, arkitekten står et lite stykke unna disse

Forteller: *Og Jesus sa: «Men den som hører disse mine ord og ikke gjør etter dem, han blir lik en uforstandig mann som bygde huset sitt på sand. Regnet skylte ned, elvene flommet, og vinden blåste og slo mot huset. Da falt det, og fallet var stort.»*
(liten pause) Det var en gang tre små griser:

Gris 1: *(snur seg mot publikum – utbryter entusiastisk) La oss feste!! (fryser)*

Gris 2: *(snur seg mot publikum og tar telefonen, meget bestemt i stemmen): Frøken Nilsen – jeg tar ikke imot telefoner i dag – og vær så snill å avlys alle møtene mine. (fryser)*

Gris 3: *(snur mot publikum og forsøker å måle et vindu – er ganske usikker i sin fremtoning) Jeg tror ... 95 cm ganger ... tja, kanskje 90 ganger ... tja ... (flytter litt på seg) Kanskje det blir bedre her borte ... (fryser)*

Forteller: *Selv om de tre små grisene var veldig forskjellige, hadde de én ting felles. De holdt alle på med å bygge på hvert sitt hus. En dag fikk den første lille grisen besøk av en fremmed.*

Gris 1: *(G2 & G3 snur ryggen til publikum): Hei sann! (gjør «high five» ut i luften – og snakker henvendt til publikum – veldig entusiastisk) Stig på og velkommen til festen. Føl deg som hjemme (peker) – mat og drikke er her, (peker) videospill, storskjerm og den ultimate virtuelle virkelighetsopplevelsen finner du der inne ... det olympiske svømmebassenget er nede kjelleren – og ja, ... så er det jo bordtennis på terrassen ...*

Arkitekten: *(går bort til gris nr. 1) Det er litt av et sted du har her.*

Gris 1: *Ja, det kan du si. Jeg har tegnet det og bygget det selv. Det er helt og holdent mitt eget verk, og det har virkelig blitt strandhuset over alle andre strandhus! Det skal mye til for å få noe som er bedre enn dette!*

Arkitekten: *(en smule skeptisk) Nåja ... – (peker) – du har et volleyballnett der ute også ser jeg ...*

- Gris I: *(over entusiastisk)* Selvfølgelig! Man kan jo ikke bo ved stranden uten å spille volleyball. Har du lyst så kan vi godt spille en kamp litt senere. I tillegg så har jeg utstyr til surfing, vindsurfing, paragliding, vannski og dykking. Så, hva har du lyst til? Grip øyeblikket og sett i gang!
- Arkitekten: Det mangler virkelig ikke på ting her, og alt dette høres jo veldig morsomt ut, men ...
- Gris I: Morsomt? *(ler)* Selvfølgelig er det morsomt! *(legger armen om skulderen på arkitekten)* Er det ikke det livet dreier seg om da? Å ha det mest mulig gøy? Og vinneren er den som til slutt har flest leker? *(liten pause, tenker og blir litt alvorlig)* Men ... jeg er ikke helt sikker på om jeg har sett deg her før ... *(tenker)* ... du må være en venn av en venn ... eller noe sånt ...?
- Arkitekten: Øhhh ... faktisk så er jeg ...
- Gris I: *(avbryter – tilbake i super entusiastisk modus)* Ja, ja, jeg bryr meg egentlig ikke om hvem du er ... alle som er ute etter å ha det gøy er velkommen her, til mitt drømmested, laget av meg, for meg, og for alle som meg ... så kom bare inn så skal jeg sørge for at du får ditt livs største opplevelse ...
- Arkitekten: Inkluderer det at huset ramler sammen? At det faller ned?
- Gris I: *(Ler)* Huset ramler sammen? Faller ned? Den var god! Si meg, har du tenkt å hoppe i fallskjerm, og dale ned igjennom taket, eller noe sånt?
- Arkitekten: Nei. Jeg bare forteller deg at huset ditt kommer til å ramle sammen ... falle ned ... gå i oppløsning ...
- Gris I: *(litt irritert)* Prøver du å være morsom, eller?
- Arkitekten: Jeg er arkitekt. Og jeg kom hit for å snakke med deg fordi jeg så at huset ditt er bygd på sand ... og at du har utelatt grunnmuren, veggene vil snart begynne å sige ned og rase sammen ... og så vet du vel, at du har bygget hele huset av strå? Et lite vindpust, og så ...
- Gris I: *(bryter inn)* Strå!? Gi deg! Ok, jeg innrømmer at muren rundt peisen er støpt av formet plast. *(peker)* Og det er bjelkene du ser der oppe også. *(smiler bredt og slår ut med hendene)* Men hvem bryr seg egentlig om det? Det ser jo så utrolig bra ut, så hvorfor skulle jeg bruke masse penger på ekte saker?
- Arkitekten: Men kommer det en skikkelig storm, så kommer hele ... greien ... ehh ... jeg men er hele huset til å ramle sammen.
- Gris I: *(litt irritert)* Hør her! Jeg tegnet og bygde dette huset helt selv. For meg selv! Sånn som jeg liker det. Og det er topp! Jeg kan gjøre akkurat hva jeg vil, når jeg vil.
- Arkitekten: *(prøver å bryte inn)* Men jeg ...
- Gris I: *(irritert)* Ok ... du ... jeg har ikke noe imot at hvem som helst kommer hit for å ha det gøy. Men jeg liker virkelig ikke sånne *festbremser* som deg. *(bestemt)* Kanskje du bare burde gå!
- Arkitekten: *(lavmælt)* Jeg ønsker egentlig bare å hjelpe deg ...

Gris 1: (veldig irritert) Den eneste måten du kan hjelpe meg på er ved å slå deg litt løs og ved å ha det gøy. Skjønner du ikke det? Jobb med å tenke litt mer positivt, så kan du komme tilbake. Men så lenge du bare er negativ så vil jeg ikke ha deg her. Forstår du? Forsvinn. (snur ryggen mot publikum og fryser)

Forteller: Dagen etter skjedde det at den fremmede gikk på besøk til den andre lille grisen.

(Arkitekten går til gris nr. 2)

Gris 2: (snur seg mot publikum, snakker i en forretningsmessig tone): Min sekretær sier at du har insistert på å få til et møte med meg?

Arkitekten: Ja, jeg har noe veldig viktig informasjon til deg ...

Gris 2: (avbryter) Hvilket firma kommer du fra?

Arkitekten: Nei, du forstår ikke. Jeg er arkitekt og byggmester, og ...

Gris 2: Jeg har arkitekter i fleng. Jeg ansatte hundrevis for å bygge dette huset. Du skjønner vel at du sitter i landets mest avansert kontorbygg? Dette er hovedkvarteret for fem internasjonale selskaper, seksten produksjonsfirmaer, en tjuetalls ...

Arkitekten: Ja, da, jeg vet alt det der. Men jeg er allikevel her for å fortelle deg at huset ditt ikke kommer til å bli stående.

Gris 2: Ha! Denne bygningen her har det meste moderne design ...

Arkitekten: (avbryter) Men det står på en forkastning! Bare et lite jordskjelv og hele huset kommer til å ramle sammen.

Gris 2: Hør her: Dette er byens beste byggetomt. Og denne bygningen kan stå imot hva som helst.

Arkitekten: Men den er bygd av kvister.

Gris 2: Kvister? Interessant sans for humor du har. Jeg vil bare informere deg om at dette er ekte varer, sedertre fra de kanadiske fjellene.

Arkitekten: Du burde allikevel få det revet og starte hele byggingen på nytt helt fra grunnen, og denne gangen på en skikkelig grunnmur ...

Gris 2: (bestemt) Jeg er veldig fornøyd med det sånn som det er, ellers takk! (tenker seg litt om) Men vi har et prosjekt i Sør Amerika, vi skal bygge noen nye fabrikker, så hvis du er interessert i å være med på det, så kan du sende inn et anbud, du kan få informasjon av min sekretær frøken Nilsen om dette ... (meget bestemt) – på vei ut!!!

Arkitekten: Jeg beklager. Jeg bygger bare for enkeltmennesker, ikke for selskaper. Jeg ønsker bare så gjerne å få lov til å lage noen tegninger til et nytt og bedre hjem, skreddersydd nettopp for deg!

Gris 2: Nåja, da kaster du vekk tiden din. Og min! Dette er mitt hjem. Hvem jeg er og hva jeg er fins akkurat her. Tusen takk for dine «vurderinger», ha det bra! (snur ryggen til publikum)

Forteller: Dagen etter kom den fremmede på besøk til den tredje lille grisens ... (*klør seg i hodet*) ... øøhhhh ...

Gris 3: (*snur seg og måler en planke med målebånd*) Å, jeg vet ikke ... kanskje hvis ... eller på den andre siden ...

Forteller: Den fremmede kom på besøk til den tredje lille grisens byggetomt.
(*arkitekten går til gris nr. 3*)

Gris 3: (*sukker*) Å, nei, dette kommer aldri til å funke.

Arkitekten: Unnskyld, men hva er det du bygger?

Gris 3: (*klør seg i hodet*) Ja, det er virkelig spørsmålet det da. Jeg begynner stadig å bygge, etter forskjellige slags tegninger, men jeg klarer aldri å få gjort det ferdig – ikke sånn som jeg ønsker at det skal bli. Jeg begynte å bygge der borte, (*peker ut mot publikum*) men hele greien sank.

Arkitekten: Det forundrer meg ikke. Den tomten der borte ligger jo på en sump.

Gris 3: Oi! Det har du jo rett i! Jeg la aldri merke til det. (*smiler*) Men jeg la merke til myggen. (*tenker*) Jaja ... nå tenkte jeg å gjøre et nytt forsøk, her på denne fjellsiden – her er det jo en utrolig fin utsikt, og ingen mygg, hva tenker du om det?

Arkitekten: Jeg liker ikke å måtte si det, men faktum er at den første gangen det regner, så kommer hele huset ditt til å komme seilende ned bakken ...

Gris 3: Vet, du hva! Du har jo rett! Jeg hadde ikke tenkt på det ... heller ... hvordan vet du så mye?

Arkitekten: Jeg er arkitekt.

Gris 3: Oi! Nå var jeg heldig! Jeg trenger jo helt klart litt hjelp ... (*peker på plankehaugen*) Hvis du kan ta med deg et par planker? Jeg gikk forbi et sted i morges som jeg likte godt, kanskje vi kan gå og se på det?

Arkitekten: Jeg er redd for at jeg ikke arbeider på den måten.

Gris 3: (*svarer fort*) Jeg kan selvfølgelig bære alle plankene selv!

Arkitekten: (*smiler*) Det var ikke det jeg mente.

Gris 3: Du kan ikke fortelle videre yrkeshemmeligheter?

Arkitekten: Nei, det handler ikke om det heller.

Gris 3: (*sukker*) Jeg forstår. Du har sikkert mye bedre ting å gjøre enn å bruke tid sammen med en så rotete og ubehjelpelig fyr som meg. Jeg var kanskje litt frekk

Arkitekten: Nei, du *misforstår* ... jeg har veldig lyst til å hjelpe deg!

Gris 3: Men du sa jo nettopp ...

Arkitekten: Det er bare det at når jeg jobber med et prosjekt, så må jeg være den eneste arkitekten. Det fungerer ikke ellers.

Arkitekten: Ja.

Gris 3: Ok. Hvor mye skal du ha betalt?

Arkitekten: Det koster ingenting ... *men* du må gi meg den fulle og hele kontrollen over utformingen.

Gris 3: Men hva med mine egne ideer, min egen smak?

Arkitekten: Det trenger du ikke å være redd for. Jeg tar hele personligheten din med i beregningen. Jeg kjenner deg faktisk ganske godt. Og jeg er opptatt av at du skal ha en skikkelig solid grunnmur, og at huset er bygd av de beste materialer.

Gris 3: *(litt forsiktig)* Du kunne jo bare la meg få en liten rettleiding og så kunne jeg gjøre ...

Arkitekten: *(avbryter)* Å, du komme til å få virkelig bra tegninger, og jeg kommer til å jobbe ved siden av deg hele tiden.

Gris 3: *(entusiastisk)* Men dette er jo helt fantastisk! Jeg vet at jeg ikke har vært så flink til å velge tomter. Hvem tror jeg at jeg lurer? Jeg er ikke noen arkitekt, og ingen byggmester heller. Det er en avtale! *(De håndhilser)* Kom, jeg spanderer en kopp kaffe. *(Snur og fryser)*

Forteller: Og Jesus sa: «Den som hører disse mine ord og gjør etter dem, han blir lik en klok mann som bygde huset sitt på fjell. Regnet skylte ned, elvene flommet og vindene blåste og slo mot huset. Men det falt ikke, for det hadde sin grunnvoll på fjell.»

Vårt problem

© Paul og Jane Brakstad Waters 2012/2018 (inspirert av The SkitGuys «Not my problem» / William Booths «I'll fight»)

Form: Drama
Bibel: Matt 25,34–40
Tema: Jeg vil kjempe
Antall: 8
En voksen, rekvisitt iPad, (vanlige klær)
Et barn (vanlige klær)
Tre «mimere»: Barn A, Barn B og Barn C (svarte bukser, hvite t-skjorter)
Tre superhelter: S1, S2 og S3 (ikledd kapper i rødt, gult og blått, caps og solbriller)

Tre store bokser (kartonger) står på scenen, barn A B og C er på plass under hver sin boks (det er best om de kan komme seg under boksene uten at publikum ser det). En voksen sitter på en benk og er veldig opptatt av å surfe på iPad el. mobiltelefon – dette gjør han/hun under hele samtalen. Et barn kommer inn og setter seg ved siden av på benken, boksene begynner nå å bevege på seg.

Barn: Hva er i veien med boksene dine?
Voksen: De er ikke mine.
Barn: Åååhh ... Hvor lenge har de vært her?
Voksen: Siden før jeg kom hit ... så ... jeg vet ikke ... de er ikke ... de er ikke ... mitt ... problem.
Barn: Men hva er de da?
Voksen: De er et problem.
Barn: Åhhh – problemer ... kan jeg se på dem?
Voksen: Kos deg!
Barn: (Går bort til første boks)
Voksen: Men du må kanskje tenke deg litt om.
Barn: Hvorfor det?
Voksen: Som jeg sa, så er de et problem.
Barn: Men hvem sitt problem er de?
Voksen: Jeg vet ikke. De var her før jeg kom hit.
Barn: Så du vet ikke hvem sine problemer de er?
Voksen: Nei, og seriøst, jeg kunne ikke bry meg mindre, jeg har viktigere ting å gjøre

Barn: Men noen må jo bry seg. De kan jo ikke stå her for alltid, de må jo være noens problem?

Voksen: Hvorfor? Hvorfor må de være noens problem? Bare ... ikke se på dem. Lat som om de ikke er der (*snur seg vekk fra boksene*). Heeyyy ... det fins ikke noe problem!

Barn: Dette skjønner jeg ikke ... ok: det du sier er at det ikke er ditt problem ...

Voksen: Riktig

Barn: Og det er ikke mitt problem?

Voksen: Du har skjønt det!

Barn (*Setter seg på benken, fremoverlent med ansiktet i hendene*): Men hvem sine problemer er de da?

(Musikk fra «Mission Impossible»)

Inn på scenen kommer 3 superhelter, de løper/danser inn, snurrer rundt på plattformen og gjør superhelt bevegelser før de løfter opp eskene og slipper fri dem som er inni. Superheltene stiller seg på siden og «fryser» i tre forskjellige tydelige særpregede superhelt «posisjoner.» Barn A, B og C sprer seg på scenen: barn A står alene mens barn B og C står sammen.

(Rekvisitter: en stor kjærlighet på pinne, helst formet som et hjerte, hatt og hvit hanske til danseren (som Michael Jackson).

Barn A: Står for seg selv og danser

Barn B og Barn C: Står sammen – peker på Barn A og begynner å le.

Barn A: Dekker ansiktet med hendene som om han/hun gråter, går etter hvert ned på kne.

Barn B og Barn C: Snur ryggen til og «fryser».

Barn A: Sitter på kne med ansiktet i hendene.

Superheltene: Går bort og løfter opp barn A, tørker tårene og gir ham en stor kjærlighet. Superheltene går så frem på scenen (musikken stopper)

S 1: Så lenge noen blir mobbet.

S 2: Er det mitt problem

S 3: Og jeg vil kjempe!

Superheltene: Stiller seg på siden og fryser i «posisjon»

(Rekvisitter: ullteppe, stort pappkrus, mynter, tegning med «ledig rom» skrevet bak på en av eskene)

(Musikk på)

Barn B: Tar et ullteppe rundt seg og setter seg foran på scenen med en pappkopp foran seg.

Barn C og Barn A: Går forbi Barn B fra hver sin side, først Barn C som putter noe i koppen, så Barn A som «snubler» i kruset, reagerer med å se oppgitt ut og riste på hodet.

Barn B: Samler opp innholdet fra koppen.

Superheltene: Ser litt rådvill på hverandre – vet ikke hva de skal gjøre.

S 1 og S 2: Går så bort og reiser Barn B opp

S 3: Snur pappesken sånn at ordene «ledig rom» kommer til syne, og de følger Barn B til denne, han/hun setter seg ned med ansiktet mot esken

Superheltene: går frem på scenen, Barn 1, 2 og 3 sprer seg igjen ut på scenen, snur ryggen til og fryser

(Musikk av)

S2: Så lenge noen må tigge

S3: Er det mitt problem

S1: Og jeg vil kjempe!

Superheltene: Stiller seg på siden av scenen og fryser i «posisjon»

(Rekvisitter: 3 smokker, ball, bøtte og spade)

(Musikk på)

Barn C: Sitter og leker med bøtte og spade

Barn A og B: Leker sammen med en ball

Barn C: Ser bort mot dem av og til, men de registrerer ham/henne ikke. Han/hun lar bøtte og spade ligge, reiser seg, har lyst til å gå bort til de andre, tar to skritt i deres retning,

Barn A og B: Ser på ham/henne og snur ryggen til.

Barn C: Setter seg igjen. Tar opp spaden, men kaster den fra seg igjen og setter seg med hendene rundt knærne, ser ned i gulvet. De andre to fortsetter å leke.

Superheltene: Kommer bort til Barn C. S 1 og S 2 løfter ham bort til de andre to. S 3 snur de andre to rundt og gir Barn C ballen.

Alle tre: Leker nå sammen – (musikk av!)

S3: Så lenge noen er ensom

S1: Er det mitt problem

S2: Og jeg vil kjempe!

Superheltene: Stiller seg på siden og fryser i «posisjon»

(Rekvisitter: Lommebok, gitter med lås er tegnet bak på en av eskene)

(Musikk på)

Barn A: Går over scenen med lommeboken synlig i baklommen.

Barn B og C: Kommer fra hver sin kant, stopper, den ene mimer at han/hun snakker til Barn A, den andre tar lommeboken, peker mot publikum og mimer «hysj»

Superheltene: Kommer løpende, tar Barn B og C og putter dem i fengsel (som er tegnet bakpå en av eskene).

S1: Snur esken (sånn at fengslet blir synlig).

Superheltene: Går frem på scenen.

Barn A og C: Sprer seg på scenen, snur ryggen til og fryser.

Barn B: Blir sittende i fengselet.

(Musikk av)

S1: Så lenge noen tar noe fra andre

S2: Er det mitt problem

S3: Og jeg vil kjempe!

Superheltene: Stiller seg igjen på siden og fryser i «posisjon».

Rekvisitter: Bibel, kors tegnet bak på den midterste esken

(Musikk på)

Barn B: Sitter fortsatt i fengsel

Barn A: Står og leser i Bibelen (må være en stor og synlig en). Klør seg i hodet

Barn C: Kommer bort for å se hva slags bok det er, de leser sammen, slår ut med armene, blar og gir uttrykk for at de ikke forstår

Superheltene: Går bort – tar Bibelen, åpner den på et annet sted og peker

Barn A og B: Begynner å forstå – nikker

S 3: Snur den siste esken, der er det tegnet et stort kors

Barn A og B: Kneker ned

S 2: Henter Barn B i fengselet

S1: Henter barnet og den voksne fra benken, peker på korset

Barn A, B, C + barnet og den voksne: Kneker ned

Superheltene går frem på scenen

(Musikk av)

S2: Så lenge noen ikke kjenner Jesus.

S3: Er det mitt problem.

S1: Og jeg vil kjempe!

Alle skuespillerne: Går fram på scenen

S3: Så lenge noen blir slått.

S1: Så lenge noen er redd.

S2: Er det ditt problem (peker på publikum).

Alle skuespillere i kor: (peker på publikum) Du må kjempe!

S1: Så lenge noen er sultne.

S2: Så lenge noen ikke får være med.

S3: Er det *ditt* problem (*peker på publikum*).

Alle skuespillere i kor: (*peker på publikum*) Du må kjempe!

S2: Så lenge noen hater hverandre.

S3: Så lenge det er krig.

S1: Er det *ditt* problem (*peker på publikum*).

Alle skuespillere i kor: (*peker på publikum*) Du må kjempe!

Alle skuespillere i kor: **VIVIL KJEMPE!** (*Knyttneve opp*).

(Musikk på mens det ryddes)

Såkornet del I

Form: Drama (kan også med små justeringer gjøres om til drama tatt på sparket – der bare de fire barna velges der og da, og da gjerne spilles av voksne. Man må da gi litt flere instruksjoner underveis enn det som står i manus)

Bibel: Lukas 8,5–15

Tema: Å høre Jesu ord og ta imot det.

Antall: 7

Forteller 1 og 2

Mor

Barn 1

Barn 2

Barn 3

Barn 4

Rekvisitter: 3 bøtter: en med jord, en med grus og en med steiner; vannkanner, spader, raker, hageslange osv., diverse uteleker (scenen kan om man ønsker å gjøre mye ut av dette pyntes som en hage full av hageredskaper, bord med grønnsaker osv.)

Forteller 1: I dag skal vi få se en historie om tre barn, men før vi setter den i gang er det fint om alle barna som er her og som har lyst kommer frem og sitter her foran scenen sammen med meg (får barna på plass her før man begynner)

Forteller 2: (kan gjerne sitte skjult) En dag hadde mamma vært ute og handlet.

Mor: (Barna sitter allerede og leker i et hjørne av scenen – Mor kommer inn med bærepose fra plantasjen) Unger! kom hit. I dag skal dere få være med å gjøre noe spennende.

(Barn 1 kommer løpende, Barn 2 beveger seg sakte, Barn 3 blir sittende litt til før han/hun reiser seg og kommer bort til mor, Barn 4 blir bare sittende og leke videre)

Barn 1/Tommy: (hopper opp og ned, veldig ivrig) Jeg vil! Jeg vil! Jeg!!

Barn 2/Kari: (smiler) Jeg kan sikkert være med.

Barn 3/Billy: (sukker) Hvis jeg MÅ så ...

Barn 4/Eva: (Sitter fortsatt der hun satt – kjempe sur) Jeg gidder ikke!

Mor: (Tar frem flere pakker med frø fra handleposen)

Barn 1: (ivrig) Kan jeg få sukkererter? Vær så snill?

Barn 2: (rolig) Jeg kan gjerne ta gulrøtter ...

Barn 3: (ser på posene, er negativ) Jeg vil i hvert fall ikke ha løk – ææsj!

Barn 4: (irritert) Jeg sa jo at jeg ikke gidder ...

Mor: *(Lar de 3 barna velge frøposer, går så til barn 4 og gir denne noen poser)* Denne sommeren skal hver av dere få ha deres egne bær eller grønnsaksbed. Dere kan velge selv hva og hvor dere vil plante disse frøene, og dere skal også være ansvarlig for å stelle deres egne bed. Se dere nå rundt her i hagen og finn ut hvor dere vil plante frøene deres.

(Barna går rundt på scenen og ser seg om, bortsett fra barn nr. 4 som blir sittende der han/hun har sittet hele tiden – reiser seg til slutt og går et steg til siden og setter seg ned igjen)

Forteller 1: Viser frem de tre bøttene. Spør ganske enkelt hva barna ser i disse, og får svar før forteller 2 går videre i historien.

Forteller 2: Barna så seg rundt, både foran og bak huset. De tenkte på hvor solen skinte på morgenen, og på hvor langt de kunne nå med hageslangen. Hvert barn valgte det de syntes var det perfekte stedet. (Barna setter seg ned på sitt sted)

Forteller 2: (Barn 1 mimer det fortelleren sier) «Tommy» passet på å grave ordentlig i jorden. Han tok bort alt ugresset og alle steinene som han fant. Han fikk pappa til å lese det som stod bak på frøposen for å være sikker på at frøene ble plantet dypt nok. Han stelte i bedet sitt igjennom hele sommeren. Ja selv på de aller varmeste dagene, når de andre satt i skyggen, kunne man allikevel se Tommy der ute i solen der han luket og vannet.

(Barn 2 mimer det forteller her sier) «Kari» begynte også bra. Hun passet godt på at frøene ble plantet i god jord, og hun tok vekk ugress og steiner. Men etter hvert som tiden gikk, brydde hun seg ikke lenger om plantene sine. Andre ting ble viktigere for henne. Istedenfor å arbeide i hagen på de varme dagene, synes hun det var kjekkere å leke. Og det gikk ikke lang tid før det ble masse ugress som vokste innimellom og etter hvert også over det hun hadde plantet. Etter en stund så var det vanskelig å se hva som var ugress og hva som var det hun hadde plantet.

(Barn 3 mimer det forteller her sier) «Billy» syntes ikke han trengte å jobbe så mye. Han var ikke klar over hvor viktig det var å plante frøene i fin jord. Han begynte å grave, men han orket rett og slett ikke å grave så dypt ned. Det var mange steiner som lå nede i jorden, og det var virkelig vanskelig å grave dem ut. Så han bare lot dem være der og forsøkte å plante frøene sine rundt steinene.

(Barn 4 mimer det forteller her sier) Så var det «Eva» da. Hun var virkelig lat! Hun orket ikke engang å begynne å grave. «Her ser jorden bra ut» tenkte hun, og så bare kastet hun frøene sine rundt oppå jorden. Så tenkte hun ikke noe mer på det hun hadde sådd ... og etter en stund så glemte hun rett og slett hele greien.

Forteller 1: (henvendt til barna foran scenen) Hvordan tror dere frøene vokste i de forskjellige bedene? *(Ikke gi noen fasit – bare la barna si hva de tror ...)*

Forteller 2: Hvis du gjettet at det som var sådd i Tommy sitt bed vokste en hel masse, så har du helt rett. Han fikk mange grønnsaker. Faktisk så kunne han sette opp et bord foran huset og selge grønnsaker til naboene.

Kari fikk også noen gode grønnsaker, men de fleste av dem var bitte, bitte små. Ugresset som hadde vokst opp hadde nemlig brukt opp alt det gode som er

i jorden og som får frøene til å vokse. Hun fikk heller ikke solgt noen av grønnsakene sine fordi alle heller ville kjøpe de store fine grønnsakene som Tommy hadde dyrket.

Billy hadde ikke mye å høste inn. Det var jo *litt* jord rundt frøene hans, og i begynnelsen så kunne han også se at det kom noen små spirer ut av dem. Og det så virkelig ut som om de skulle kunne vokse og bli fine. Men når solen ble sterkere og skinte mer og mer, så var det ikke nok jord til å beskytte frøet fra varmen, og da visnet de. Plantene hans rett og slett bare døde.

Dessverre, så hadde heller ikke Eva *noen* planter eller noen grønnsaker når sommeren var over. Husker dere hvordan hun bare spredte frøene på overflaten av jorden? Da kom fuglene og fikk seg en ganske god lunsj. De elsker nemlig frø og Eva sine frø var jo veldig lett å få tak i der de lå oppe på bakken. Og når de var ferdig å spise, var det ikke noen frø igjen, ingenting som kunne begynne å vokse og bli til planter.

Forteller 1: Ja, det var historien om de fire barna. Vi kommer tilbake til dem litt senere.

(Forslag til overgang til såkornet del 2)

Forteller 1/

andaktsholder: Vet dere at Jesus også fortalte en historie om jord og planter som vi kan lese om i denne boken (*holder opp Bibelen, henvender seg til barna*) Vet der hvilken bok dette er?

Men i Jesus sin historie var det ikke grønnsaker de skulle plante, det var korn.

Nå skal jeg fortelle denne historien også – men denne gangen vil jeg at alle sammen som er her skal være med

(Direkte herfra og inn i Såkornet Del 2)

Såkornet del 2

Form:	Bibellesning «på sparket» (<i>Kan henge sammen med «Såkornet del 1», men kan også brukes uavhengig</i>)
Bibel:	Lukas 8;5–8a, Markus 4;3–20
Tema:	Å høre Jesu ord og ta imot det.
Antall:	En forteller + hele forsamlingen

Forsamlingen deles inn i tre grupper som får hver sin oppgave.

- *Hver gang fortelleren sier «Jesus» så reiser del nr. 1 av forsamlingen seg, vifter med armene over hodet og roper «heia Jesus».*
- *Når fortelleren sier «jord/jorden» reiser del nr. 2 av forsamlingen seg, rister på hodet, og roper: «å nei, å nei.»*
- *Hver gang fortelleren sier «korn/kornet» reiser del nr. 3 av forsamlingen seg, stryker seg på magen, og roper «nam, nam».*

Jesus (*heia Jesus*) sa: En bonde gikk ut for å så korn (*nam, nam*). Noe av kornet falt på toppen av jorden (*å nei, å nei*). Og fuglene kom så og spiste opp dette kornet (*nam, nam*), som Jesus (*heia Jesus*) forteller oss at falt på toppen av jorden (*å nei, å nei*).

Noe av kornet (*nam, nam*) ble sådd i steinete jord (*å nei, å nei*). Og kornet (*nam, nam*) vokste opp fort. Men det var mange steiner i jorden (*å nei, å nei*), så når solen ble varm, så forteller Jesus (*heia Jesus*) at kornet (*nam, nam*) døde.

Jesus! (*heia Jesus*) fortalte videre at noe av kornet (*nam, nam*) vokste i jord (*å nei, å nei*) hvor det også vokste mye ugress. Og selvfølgelig så gjorde dette at kornet (*nam, nam*) som var sådd i denne jorden (*å nei, å nei*), ikke vokste så veldig bra, sa Jesus (*heia Jesus*)

Men endelig så sa Jesus (*heia Jesus*) at det også var noe korn (*nam, nam*) som vokste i god jord (*å nei, å nei*). Å jo, å jo! Og i den jorden (*å nei, å nei*) var det ingen steiner. Her klarte ikke fuglene å spise opp kornet (*nam, nam*) fordi det lå nede i jorden (*å nei, å nei*). Å jo, å jo!!! Så dette kornet (*nam, nam*), sa Jesus (*heia Jesus*) vokste seg sterkt og høyt, og det kom masse nytt korn (*nam, nam*), opp fra jorden (*å nei, å nei*) Å jo, å jo!!!

Alt dette fortalte Jesus (*heia Jesus*), til disiplene sine, den dagen han snakket om kornet (*nam, nam*), som ble sådd i jorden (*å nei, å nei*). Å jo, å jo!!!

Oppsummering/andakt

(Om man også bruker «Såkornet del 1» kan man nå ta frem bøttene igjen)

Jesus sa at de forskjellige typer jord er som forskjellige typer mennesker. Når noen mennesker hører om Jesus, så glemmer de det de har hørt med en gang, akkurat som kornet som falt oppå jorden og som så fort ble spist opp av fuglene. Noen mennesker er som jord med steiner i. De vil gjerne tro Jesus – men når ting blir vanskelig, når de må gjøre, eller forandre på noe de kanskje ikke har så lyst til å forandre på, så gir de opp. Så er det noen andre igjen, som er lik kornet som vokste der hvor det var ugress. De hører om Jesus, de tror på ham, de

begynner å gjøre det som er hans vilje. Men så er det jo også så mye annet også som er viktig og som de blir så opptatt av at de til slutt glemmer at det egentlig er Jesus som er det viktigste i livet. Men heldigvis så er det også menneskene som er som den gode jorden. De hører om Jesus, de bestemmer seg for å tro på ham, de ønsker å bli lik ham, og selv om det blir vanskelig, så fortsetter de å tro på ham og de fortsetter med å gjøre hans vilje. Og jeg håper at det er sånne mennesker vi ønsker å være.

Improviserert: Josef

Form:	Improviserert drama
Bibel:	I Mos 37–45
Tema:	Å stole på Gud
Antall:	1 + (minst) 7
Rekvisitter:	Noe som kan forestille en flott kappe eller jakke. Gummi (f.eks. et bildekk) Balsam (f.eks. hårbalsam) Penger (f.eks. sjokoladepenger eller lekepenger) Gullkrone (helst en barnehagekrone)

Fortelleren leser fra manus, men må gi «skuespillerne» tid til å gjøre og si det de skal. De andre rollene besettes av mennesker som blir kalt opp fra forsamlingen. De får ikke manus, men får beskjed om å gjøre og si det som fortelleren sier at de gjør og sier. Fortelleren kan også gjenta noe eller gi litt oppmuntring til skuespillerne underveis, hvis de reagerer for tregt eller ikke forstår hva de skal.

En gang for lenge, lenge, lenge, lenge, lenge, lenge siden, var det en mann som het Jakob. Jakob levde for så lenge siden at det står om ham helt i begynnelsen av Bibelen – i alle fall nesten. Det er veldig lenge siden. Har dere lyst til å høre historien om Jakob? Men det får dere ikke – i alle fall ikke i dag. Dere skal få høre historien om Jakobs sønner. Jakob hadde nemlig tolv sønner:

Ruben

Simeon

Levi

Juda

Jissakar

Sebulon

Josef

Benjamin

Dan

Naftali

Gad

Asjer

Jeg trenger noen sønner her framme; en Josef ... og noen andre ... Mens vi holder på, trenger vi også en Jakob, et par ismaelitter og en til som skal få vite hvem han er etter hvert (*peker ut og får opp folk fra forsamlingen*)

OK. For å komme til poenget: Josef var Jakobs favoritt sønn, og en dag laget han en helt spesiell kappe til Josef. Den var mye flottere enn de gamle klærne hans, og Josef sa «*Oi, oi, oi, for en fin kappe!*» (*personen i rollen gjentar de understrekte ordene*) Han sa ...

Men de andre sønnene til Jakob sa «*Ha!*» og «*Hø!*» og så veldig sint ut (*brødrene gjentar ...*). De skjønnte ikke hvorfor Josef skulle få noe så fint når de ikke hadde fått noe. «*Vi er veldig sinte!*» (*gjentar ...*) sa de.

En dag var brødrene ute og passet sauene sine, og Jakob sendte Josef for å finne ut hvor de var hen. Men da brødrene så Josef, så sa de «*Nå kan vi kvitte oss med ham!!*» Så de tok Josef, og tok av ham kappen, og kastet ham inn i et hull i bakken.

Josef ropte «*Au 'al!*»

De elleve brødrene hadde egentlig tenkt å la Josef være igjen i hullet, men akkurat da kom det noen ismaelitter gående bortover ... (*De hadde med seg gummi og balsam og var på vei til Egypt. (Ismaelittene får utdelt rekvisitter og tar seg en tur i lokalet)*

Da sa brødrene «*Hei! Stopp!*», og ismaelittene stoppet.

Og brødrene tok Josef opp fra hullet igjen og solgte ham til ismaelittene. Og brødrene telte pengene de hadde fått «*1, 2, 3, 4, 5, 6, 20 sekel!*» (*brødrene teller ...*)

Så gikk brødrene hjem, og ismaelittene tok Josef med seg til Egypt. (*Ismaelittene tar Josef med seg og går en ny runde*) Der skjedde det mye rart, men dere vil jo hjem i kveld, så vi må nok spole fram til selve poenget, og det er at Josef møtte selveste Faraos (*dette er den siste skuespillerrollen*). Faraos var konge over hele Egypt og litt mer til, og han hadde en krone av gull som han hadde fått – fra barnehagen (*setter kronen på Faraos hode*)

Josef var kjemperedd for Faraos og kastet seg ned på kne foran ham. (*Josef kaster seg ned og blir liggende*). Men Faraos hadde hatt en vond drøm, og han ville at Josef skulle fortelle ham hva det betydde. Og Gud fortalte Josef hva drømmen betydde, så Josef kunne fortelle Faraos. Og da var Faraos ganske fornøyd med Josef. Faraos likte Josef veldig godt etter dette, og gjorde ham til et veldig viktig menneske i Egypt. Han fikk ham til å slutte å ligge på gulvet, og til å stå ved siden av seg (*Faraos rekker ut hånden og hjelper Josef opp*).

Josef fikk ansvaret for alt kornet som var i landet, så alle skulle ha nok, og for å gjøre en lang historie litt kortere: en dag kom til og med Jakob og de elleve sønnene hans til Egypt for å få tak i korn (*Jakob og sønnene tar en runde og ender opp foran Josef*) De kjente ikke Josef igjen, og de bøyd seg lavt ned foran ham og sa: «*Vær så snill la oss kjøpe litt korn!*» (*bøyer seg og sier ...*)

Men Josef sa: «*Hei, jeg er broren deres!*» Og de sa: «*Wow!*» Og alle sammen ble veldig glade og levde sammen i Egypt resten av sine dager ...

Som bare viser: At selv om brødrene til Josef var ganske slemme, så kunne Gud forandre det vonde de gjorde til noe godt, og det endte med at masse mennesker fikk hjelp. Det samme kan Gud gjøre for oss. Når vi går igjennom noe i livet som ikke er så lett, så må vi huske på at hvis vi stoler på Gud, og gjør det som vi tror er rett, så vil han til slutt, om vi hører på ham, gjennomføre sin plan. Og han kan la det komme noe godt ut av noe som i utgangspunktet var galt. Så la oss gjøre det vi kan for å holde oss nær til Gud uansett hva som skjer, for da har han også lovet å hjelpe oss på samme måte som han hjalp Josef.

Improvisert: Sønnen

- Form:** Improvisert drama – dvs. skuespillerne, unntatt forteller, plukkes tilfeldig og spontant blant publikum. *(Kan også øves inn med skuespillere på forhånd)*
- Bibel:** Lukas 15, 11–32
- Tema:** Guds hjerte, tilgivelse
- Antall:** 6 enkeltrøller og minst 4 som kan spille mengden – og det kan nok være lurt å ha en som har ansvar for å dele ut rekvisitter underveis
- Rekvisitter:** Store «pengesedler» – en «ghettoblaster» eller musikk over anlegg – en ring (gjærne en stor og glørete leke) – et fat med mat – bilder av diverse eiendeler f.eks.: hus, kuer, sauer, møbler, klær, eiendom, (finn gjerne på noen litt humoristiske ting her) flasker med drikke, bilder av mat og klær som han kjøper – masse lekepenger) en pakke sukkererter, en oppklippet skjorte og en pen skjorte

Fortelleren leser fra manus, men må gi «skuespillerne» tid til å gjøre og si det de skal. De andre rollene besettes av mennesker som blir kalt opp fra forsamlingen. De får ikke manus, men får beskjed om å gjøre og si det som fortelleren sier at den rollen de får gjør og sier. Fortellerens oppgave er også å instruere de som har blitt plukket ut underveis i fortellingen, så den vil nødvendigvis måtte si litt mer enn det som står i manus.

Forteller: Jesus sa: «En mann hadde to sønner. Den yngste sa til faren: 'Far, gi meg den delen av formuen som faller på meg'.» *(Den som har rollen gjentar)*. Så fordelte faren eiendommen sin mellom de to sønnene sine. *(Deler de tingene han har bilder av mellom dem)*.

Ikke mange dager etter solgte den yngste sønnen alt sitt *(gir bildene til dem som spiller mengden, får penger tilbake)* – og dro til et land langt, langt – laaangt – borte *(går en tur i lokalet)*. Der koste han seg og brukte masse penger *(han kan gjerne dele ut noen penger til noen i forsamlingen – og kjøper mat og drikke bilder av mengden når han kommer opp igjen på scenen)*. Ja, han brukte så masse penger bare på å kose seg, at han til slutt ikke hadde noe igjen *(fester sammen med «mengden» som han nå har kommet tilbake til mens det spilles musikk)*. Og akkurat da, når han ikke hadde mer penger igjen, så skjedde det også at det kom en svær hungersnød over landet *(han vrenger lommene – fortelleren henvender seg nå til forsamlingen)* Vet dere hva det betyr at det ble hungersnød? *(Venter på respons fra salen før man svarer selv)* Ja det betydde at det ble veldig vanskelig å få tak i mat, eller at det var ikke mat å få tak i – og han begynte å få det veldig vanskelig. Han var sulten, og siden alle de nye vennene nå syntes at han var kjedelig og ikke ville være sammen med ham lenger, så ble han også veeldig lei seg *(mengden)* *(mengden trekker seg vekk fra sønnen, og han tar/får på seg en fillete skjorte, tar av seg skoene, holder seg på magen og ser trist ut)*.

Da var det en mann som sa at han hadde en jobb til ham: «Hvis du har lyst kan du få jobbe hos meg», sa han *(den som har rollen gjentar)*. Og så sendte han sønnen ut på markene for å passe på grisene *(mengden går ned på alle fire og blir griser)*. En jobb som på den tiden var noe av det verste man kunne ha, spesielt om man var jøde. Og siden han nå var sååå forferdelig sulten, så passet han ikke bare på dem, men han spiste også sammen med dem *(legger seg ned på alle fire og spiser fra pakken med sukkererter sammen med grisene)*. Han, som hadde

vært så rik, måtte nå spise sammen med griser. Nå kunne det virkelig ikke bli noe verre.

Mens han satt der, så begynte han å tenke, og sa høyt til seg selv: «De tjenerne som jobber for min far får masse og god mat, og her sitter jeg og holder på å sulte i hjel. Jeg hadde hatt det mye bedre om jeg fikk lov til å være en tjener hjemme hos min far» (*den som har rollen gjentar en og en setning*). Og i dette øyeblikket reiste han seg opp (*reiser seg*) og bestemte seg for at han ville gå til sin far og si: «Far, jeg har syndet mot Himmelen og mot deg. Jeg har gjort masse som jeg ikke burde ha gjort. Derfor fortjener jeg ikke lenger å være sønnen din. Men kan du ikke la meg få lov til å være som en av tjenerne dine?» (*Den som har rollen gjentar en og en setning*). Og så brøt han opp og dro hjem til faren (*går veldig sakte den samme runden i salen bare motsatt vei*).

Faren hadde aldri sluttet å tenke på sønnen, og hver dag gikk han ut for å se etter ham (*går sønnen i møte*). Og på akkurat denne dagen, da sønnen ennå var langt borte, fikk faren se ham (*faren står og speider*) og han syntes inderlig synd på ham. Det var som om hjertet skulle sprenges, så han løp sønnen i møte, kastet seg om halsen på ham og kysset ham (*gir en klem og kysser ut i luften*).

Sønnen sa: «Far, jeg har syndet mot Himmelen og mot deg. Jeg har gjort masse som jeg ikke burde ha gjort, så jeg fortjener ikke lenger å være sønnen din» (*den som har rollen gjentar*). Men faren ville ikke høre på ham og sa til tjenerne sine: «Skynd dere! Finn fram de fineste klærne vi har og ta dem på ham, gi ham ring på fingeren og sko på føttene. Og hent den beste kalven vi har og slakt den, nå skal vi spise og kose oss. For denne sønnen som jeg trodde jeg hadde mistet og aldri skulle se igjen, har kommet tilbake. For meg føles det som om han har vært død og har blitt levende igjen. Han som var kommet bort er funnet igjen» (*den som har rollen gjentar en og en setning, mengden kler på sønnen etter hvert som faren gjentar ...*). Og så begynte festen og gleden (*musikk: mengden er igjen med å feste*)

Mens alt dette hendte så var den eldste sønnen ute på markene (*broren går bakerst i salen*) Da han gikk hjemover (*kommer fram*), og nærmet seg gården, hørte han musikk og gledesrop (*be mengden om noen gledesrop*). Han ropte på en av tjenerne og spurte: «Hva er det som skjer her da?» (*Den som har rollen gjentar*). Tjenerne svarte: «Din bror har kommet hjem – og din far har slaktet den beste kalven vi har – fordi han er så utrolig glad og takknemlig for at han har kommet hjem igjen» (*den som har rollen gjentar*). Da ble broren sint og ville ikke gå inn (*broren holder armene i kors over brystet og ser sint ut*). (*Til forsamlingen*) Har du noen gang vært sint? Eller følt deg urettferdig behandlet? Det var sånn broren kjente det nå.

Faren kom da ut for å prøve å overtale ham til å komme inn (*faren legger hånden rundt skulderen hans*). Men han svarte faren: «Her har jeg tjent deg i alle år, og jeg har alltid gjort det som du har forventet av meg, de riktige tingene, men meg har du ikke gitt et lite lam av en geit engang, sånn at jeg kunne holde fest med vennene mine. Men med en gang denne sønnen din kommer hjem, han som har sløst bort alle pengene dine, da slakter du den beste kalven du har – for ham!» (*Den som har rollen gjentar en og en setning*).

Faren sa til ham: «Barnet mitt! Du er jo alltid her hos meg, og alt mitt er ditt – du kunne jo bare spurt meg om du ønsket en fest. Det hadde ikke vært noe problem. Men i dag må vi alle feire, kose oss og være glade fordi denne broren din som, for meg, var død, har blitt levende. Han var kommet bort og er funnet igjen» *(den som har rollen gjentar en og en setning)*.

(Forteller henvendt til forsamlingen) Hvorfor fortalte Jesus denne historien? Hva var det han ønsket å lære oss? Jeg tror at noe av det han ønsker å si med denne fortellingen det er at det alltid er mulig å komme hjem igjen til Gud. Selv om vi gjør gale ting, ting som vi vet at han ikke ønsker at vi skal gjøre, så vil han alltid ta imot oss når vi kommer tilbake til ham. Han slutter aldri å se etter oss, han gir aldri opp med å vente på oss, og han er alltid villig til å tilgi oss. Og jeg tror også at han sier at om du allerede lever nær til Gud, om du gjør alt du tror Gud ønsker at du skal gjøre, ja så har Han allikevel utrolig mye mer som han ønsker å dele med deg, det er bare å spørre!

Tomas (påske)

Form: Monolog
Bibel: Joh 11, 16, 20, 24–28
Tema: Oppstandelsen, tro og tvil
Antall: 1

Det er ganske irriterende. Som om jeg tvilte mer enn noen av de andre! Det var *ingen* av disiplene som trodde – før de selv fikk se. Ikke *en*. Men bare fordi jeg ikke var der akkurat da – så er det plutselig *jeg* som er «tvileren», liksom. Tvileren Tomas. Hø. Men hvem var det som sa til de andre – «La oss gå sammen med Jesus, så vi kan dø sammen med ham». Jeg tvilte ikke da! Jesus hadde bestemt seg for å dra tilbake til Judea, fordi Lasarus var død. Og de andre, de bare: «Nei, Jesus, det er farlig, ikke dra dit». Men *jeg* var fast bestemt på å gå dit Jesus gikk, uansett. Jeg var jo like redd som de andre, selvfølgelig. Jeg har ikke noe ønske om å dø. Men jeg visste at det Jesus gjorde, det var det rette. Og da var det jo bare å bli med.

Men det er klart – når det kom til stykket så sviktet vi alle. Vi lot dem ta ham, og så gikk vi og gjemte oss. Bortsett fra Peter da, *han* prøvde i hvert fall å gjøre noe. Men vi andre ... nei. Alle våre store ord ble til ingenting. Og etter at han var død var det ingen av oss som tenkte på hva han hadde sagt om å stå opp igjen. Vi kom sammen på rommet han hadde leid – og gråt. Og selv da Maria kom og sa at hun hadde sett ham i livet – så trodde vi ikke på henne. Ingen av oss. Så kom de to som hadde vært på vei til Emmaus – men vi trodde ikke på dem heller. Tomas tvileren, liksom. Det var *ingen* som trodde, av de som ikke selv hadde sett ham.

Og så, en dag, kom han og viste seg for hele gjengen. Hele gjengen – unntatt meg! Og da var det ikke måte på så selvgode de plutselig ble: «Vi har sett Herren! Han lever! Hvorfor tror du oss ikke?» Vel. Hvorfor trodde ikke vi de andre som kom og sa det samme? Fordi vi hadde sett ham dø. Fordi døde menn ikke plutselig går rundt og er levende. Det skjer ikke. Er du død, så er du død. Jo, forresten, Lasarus, da. Men det var jo Jesus som vekket ham tilbake til livet. Og nå var det Jesus som var død. Det var ingen andre som kunne vekke ham opp igjen. Selvfølgelig trodde jeg ikke. Hvorfor skulle jeg tro?

Det gikk en hel uke mens de maste på meg om at jeg måtte tro på det de hadde sett – mens jeg sa bare at jeg måtte se selv, at jeg måtte røre ved ham selv, før jeg kunne tro på noe som helst. Egentlig lurte jeg bare på hvorfor vi ikke dro tilbake til Galilea alle sammen. Inntil han plutselig stod der. Midt foran meg. Jeg trodde jeg skulle dø. Jeg har aldri vært så redd, så skamfull, så glad, så overveldet i hele mitt liv. Følelser og tanker gikk helt i spinn inne i meg. Jeg glemte alt om å røre ved ham. Jeg bare stirret som en slags idiot. Jeg vet han sa noe, men det var så vidt jeg hørte det. Jeg var helt paralyisert. Og så sa jeg – ordene kom bare, uten at jeg fikk sjans å tenke på hva det var jeg sa: «Min Herre, og min Gud.»

Min Gud. Jeg tror jeg var den første til å kalle ham Gud. Jeg, Tvileren. Nå tror jeg, i hvert fall. Men som Jesus sa til meg. «Salige er de som ikke ser, og likevel tror ...»

Veien tilbake (påske)

- Form:** Drama med mange «mime-roller»
- Bibel:** I Mos 1–3, Joh 3, 16, Påsketekster
- Tema:** Syndefall og gjenopprettelse, Lidelseshistorien (påske)
- Antall:** 10 (kan tilpasses litt etter hvor mange man er)
- Rekvisitter:** T-skjorter og jeans, (Jesus i hvitt, resten i svart), gardintrapp, en stang, en grein, frukt, en tromme, planke og hammer, stoff som kan rives og som lager lyd

Om mulig er det mørkt før man begynner sånn at skuespillerne kan komme seg usett inn og stå klar for den første scenen. (Hvis ikke, går de bare stille inn og inntar posisjonene). Når lyset kommer pålfør de starter ser det slik ut: Litt tilbake på scenen står en gardintrapp og Jesus står i toppen av denne, i hvite klær, med ryggen mot publikum. En stang er festet på tvers helt øverst. Frukt (ikke nødvendigvis et eple) er festet på en gren halve veien opp. Krøllet opp på gulvet foran trinnene, ligger Adam og Eva. Fortelleren sitter skjult, man hører bare stemmen.

Forteller: I begynnelsen skapte Gud himmelen og jorden. Og Gud skapte mennesket i sitt bilde, i Guds bilde skapte han det, som mann og kvinne skapte han dem.²

(Adam og Eva reiser seg sakte)

Forteller: Da formet Herren Gud mennesket av støv fra jorden

(Adam og Eva står nå helt oppreist, med bøyde hoder)

Forteller: Han blåste livspust i nesen på det

(Adam og Eva løfter hodet og ser på hverandre)

Forteller: Og mennesket ble til en levende skapning.³

(Adam og Eva løfter hånden som er nærmest publikum og legger håndflatene sammen mot hverandre.)

Forteller: Skapt fullkomne, for å glede seg i Herren, alltid. (Eva og Adam går på oppdagelsesjakt, Eva finner frukten og biter i den.)

Men mennesket gjorde opprør mot Gud

(Eva tilbyr frukten til Adam)

Forteller: Ved å bryte hans ene bud,

(Adam biter i frukten)

Forteller: ... avsto de hans frie tilbud om kjærlighet.

(Adam kaster vekk frukten i forakt. Adam og Eva går til høyre på scenen, ansiktene deres er vendt mot sentrum av scenen)

Resten av skuespillerne («koret») kommer inn fra venstre til sakte tromme slag. (Forteller er den som slår på denne). Ansiktene er uttrykksløse. De sprer seg på scenen, og snur ansiktene mot Adam og Eva.)

² I Mos 1,1 + 27

³ I Mos 2,7

Forteller: Og da Adam syndet, fikk synden makt i verden. Da Adam syndet begynte alt å bli gammelt og dø. Fordi Adam syndet, klarte ingen å følge Guds bud.

«Koret»: For vi har alle syndet. Vi har alle fart vill. Vi har alle snudd ryggen til Gud.⁴

Forteller: (*«Koret» peker opp mot Jesus, snur seg sakte og ser mot ham*) Vi er alle adskilt fra ham.

(Alle i «koret» snur stiller seg demonstrativt med ryggen mot Jesus)

Forteller: Og fra hverandre

(Alle i «koret» snur seg sånn at de står med ryggen mot en av de andre. Hodene er bøyet, de holder hendene opp foran seg, krysset og knyttet. Når det neste leses går Adam og Eva gjennom «koret», og for hver setning som fortelleren nå leser rører de ved en person som faller sammen.

Forteller: Nasjoner i krig – terrorisme – familier splittes – etnisk vold – fattige og rike – og uten at blod blir utøst, er det etter loven ingen som får tilgivelse⁵ – Men så høyt elsket Gud verden, at han ga, han ga sin eneste sønn, Jesus.

(Jesus kommer nå ned fra stigen og går mot sentrum av scenen. Når neste avsnitt leses våkner «koret» til live igjen, reiser seg og inntar diverse «tilbedelsesstillinger.» Adam og Eva tar nå plass blant «koret» (Når vi iscenesatte dette så hadde vi også Jesu stemme som en «skjult» stemme (da trenger man en stemme til), og den som var Jesus bare mimet).

Forteller: Han gav avkall på sitt eget, tok på seg tjeners skikkelse og ble mennesker lik.⁶

Jesus: Herrens Ånd er over meg. For han har salvet meg til å forkynde et godt budskap for fattige. Han har sendt meg for å rope ut at fanger skal få frihet og blinde få synet igjen, for å sette undertrykte fri, og rope ut et nådens år fra Herren⁷

Forteller: Men han ble foraktet, forlatt av mennesker.

(To fra «koret» reiser seg og arresterer Jesus, holder ham i hver sin arm og blir stående med ryggen til publikum med bøyde hoder)

Peter: (*Peter, en av de fra koret som nå reiser seg*) Menneske, jeg skjønner ikke hva du snakker om!⁸

Forteller: En smertenes mann, vel kjent med sykdom og den dypeste sorgen.⁹ Forlatt av sine nærmeste.

Peter: (*høyt og irritert*) Jeg sa jo at jeg ikke kjenner ham! (*Stillhet før han beveger seg ut på siden av scenen, der han setter seg ned med beina i kors og ansiktet i hendene*)

«Koret»: (*«Koret» reiser seg og sier henvendt til publikum*) Han ble såret for våre lovbrudd, knust for våre synder. Straffen lå på ham, vi fikk fred, ved hans sår ble vi helbredet.¹⁰ Han ble overgitt til døden for våre synder, for at vi skulle bli rettferdige.¹¹

Forteller: De flettet en krone av torner, og satte den på hode hans og ga ham en stokk i høyre hånd. De falt på kne foran ham, hånte ham og sa: (*en av dem som har arrestert Jesus «løper» og henter en tornekrone som settes på Jesu hode, de tre blir så fortsatt stående med ryggen mot publikum med bøyde hoder*)

«Koret»: (*vendt mot Jesus, sarkastisk*): «Vær hilset, du jødernes konge!»¹²

⁴ Rom 3,23

⁶ Fil 2,7

⁸ Luk 22,60

¹⁰ Jes 53,5

¹² Matt, 27–29

⁵ Hebreerne 9,22

⁷ Luk 4,18

⁹ Jes 53,3

¹¹ Rom 4,25

Forteller: Lik lammet som føres bort for å slaktes. Lik sauene som tier når den klippes, åpnet han ikke sin munn foran dem som fordømte ham.¹³

(En fra «koret» går to skritt til siden og mimer Pilatus som vasker sine hender)

Forteller: Etter fengsel og dom ble han tatt bort. De tok ham med seg til det stedet som heter Hodeskallen, på hebraisk Golgata. Der korsfestet de ham.¹⁴

(De to som holder Jesus fører ham nå tilbake til gardintrappen, han går opp og strekker armene ut over stangen som er festet på denne. Han har ryggen til forsamlingen. De to mimer at de slår inn spiker mens forteller slår med en hammer på en planke sånn at man hører spikerslagene. De to blir stående på hver sin side av «korset», også de med ryggen mot publikum).

Jesus: Far, tilgi dem!¹⁵

Forteller: De som gikk forbi ristet på hodet og spottet ham:

«Koret»: *(ironisk)* Andre kunne han redde, men ikke seg selv. Stig ned fra korset, så skal vi tro på deg. Han sa: «Jeg er Guds Sønn.» La oss nå se om Gud vil redde ham.¹⁶

Forteller: Men hvem blant folkene den dagen skjønnte at det var for dem? At det var deres synder han døde for? At dette var Guds kjærlighet til dem?¹⁷

Jesus: Min Gud! Min Gud! Hvorfor har du forlatt meg? Jeg renner bort som vann, munnen er tørr som potteskår, tungen er klistret til ganen. De gjennomborer mine hender og føtter. De deler klærne mine mellom seg og kaster lodd om kappen.¹⁸ Å, min Gud! Hvorfor har du forlatt meg?¹⁹

Forteller: Jesus ropte igjen ut, med høy stemme, så døde han. *(Jesus bøyer hodet)*. Da revnet forhenget i tempelet i to, fra øverst til nederst²⁰ *(stoff rives i to i mikrofonen)*.

(Litt stillhet før Jesus sakte tas ned av korset (her må kanskje flere fra «koret» hjelpe til), og legges midt på scenen. «Koret» tar hverandre i hendene og stiller seg i en tett halvsirkel foran Jesu døde legeme med ryggen til publikum)

Forteller: Jesu Kristi kropp ble båret fram som offer en gang for alle. Og i kraft av Jesu blod kan vi nå ned frimodighet gå inn i helligdommen, inn i Guds nærvær. Dit har han innviet en ny og levende vei for oss, igjennom forhenget som er hans kropp. I ham er vi kjøpt fri og har fått tilgivelse for syndene. Og vi får igjen være sammen med ham.²¹

(Lyset slås av, alle går stille ut)

¹³ Jes 53,7–8 ¹⁵ Luk 23,34 ¹⁷ Rom 5,8 ¹⁹ Matt 27,46, Mark 15,34 ²¹ Hebr 10,10 og 19–20, Kol 1,14

¹⁴ Joh 19,17 ¹⁶ Matt 27,40 ¹⁸ Salme 22,2 og 16–19 ²⁰ Matt 27,51

Et glimt i kulissene (jul)

Form: Drama
Bibel: Luk 2
Tema: Juleevangeliet
Antall: 11 (noen kan, om nødvendig ha flere roller)

Dette er et julespill bestående av 5 deler som i utgangspunktet var ment å fungere som scener som kom innimellom musikalske innsalg i programmet «Vi synger julen inn». Delene kan selvfølgelig også brukes direkte etter hverandre som en helhet

Første scene: På vei til Betlehem

Josef og Maria kommer inn fra salen bakerst – det pågår en liten diskusjon, som også inneholder noen «fakta» – englebesøk, Herodes osv. De snakker mens de går. De går rundt i lokalet, og om mulig forsvinner de ut på siden eller de går ut samme vei som de kom inn etter at de har gått en runde i salen

Maria: Ååååå, jeg er så sliten. Hvorfor i all verden måtte slekten din være fra Betlehem?

Josef: Jeg kan vel ikke noe for hvor familien min komme fra, vel?

Maria: Nei, men jeg kunne funnet meg en hyggelig mann fra Nasaret og sluppet hele denne reisen.

Josef: Å, takk for den, lissom. Det er ikke *min* skyld at du er gravid.

Maria: Nei, selv om det er det alle tror. Har du sett hvordan folk ser på meg?

Josef: Jeg må si jeg lurte litt jeg og. Det ække akkurat troverdig, mener jeg. «En engel kom og sa at jeg skulle få barn ved Den hellige ånd ...»

Maria: Gi deg! Du vet at det er sant, du så jo en engel du også!

Josef: Ja da, ja da, jeg mente ikke noe med det. Jeg er bare litt sliten jeg også.

Maria: Hø. Du kan prøve å gå femten mil med barn i magen. ... Ouch! Nå sparker han igjen.

Josef: Men det hadde jo ikke spilt noen rolle hvem slekten min var om det ikke var for at keiseren plutselig ville ha folketelling.

Maria: Å, hold tåta om slekten din! Jeg er lei av å høre om det. Davids ætt du lissom. Som om du har et slott vi kunne tatt inn på ... bare få meg fram til et herberge.

Josef: Herberge skal bli! Håper bare ikke alt allerede er fullt ...

Andre scene: Forberedelser

Sjefsengelen er kledd i hvit bukse/t-skjorte og caps («hip-hop-engel»). De to andre er kledd i hvite kapper med glitter i håret, disse to fremstår som ekstremt vimsete.

Sjefsengel: (kommer inn, litt «hipt», mumler som om han øver på noe): Ære, ære, ære; ære være Gud; ære være Gud i det høyeste. Ære, ære, ære; ære være Gud;YO! (med håndbevegelser) Ære være Gud i det høyeste ... (dette skal «rappes» og det er dette sjefsengelen prøver å lære videre til de to andre) ... går opp på plattformen ser mot døren, roper): Hvor blir det av dere da?

De to andre englene kommer inn – de snakker i munnen på hverandre)

1: Hei, på deg!

2: Jeg er så spent altså!

1: Dette er så stort!

2: Så kult!

1: Sååå fantastisk!

Sjefsengel: Kan dere tie stille et øyeblikk? Det er ingenting som blir fantastisk hvis dere ikke lærer dette ordentlig.

1: Unnskyld, unnskyld!

2: Nå er vi i hvert fall her da!

1: Men tenk, vi skal få dra ned til jorden og synge!

2: Jeg blir litt nervøs ...

Sjefsengel: (alvorlig) Det er et stort ansvar. Å proklamere Guds sønns fødsel til mennesker på jord!

1: Ja, men tenk så gøy det blir da, å danse og synge for alle menneskene! (de danser litt rundt sammen med hverandre)

Sjefsengel: Ok, ok ... men nå må vi faktisk øve. Kan dere gjenta etter meg: (rytmisk) «Ære, ære, ære, ære være Gud.»

1+2: (meget entusiastisk – og rotete) «Ære, ære, ære, ære, ære, æææære!»

Marcus: Neeee! Jeg blir sprø, vi prøver neste linje. Hør etter litt nå da: «Fred på jorden, fred på jorden, fred blant mennesker Gud har glede i!»

1+2: (fortsatt rotete og urytmisk) «Fred, fred, fred, fred i det høyeste, fred, fred, fred har glede i.»

Sjefsengel: (tar seg til hodet) Hjeeeeelp! Dette går aldri bra. Ok, da får vi prøve med alle disse andre da. Det er mulig vi trenger et skikkelig stort kor for å gjøre dette ... kanskje det også vil hjelpe dere ... (henvender seg til publikum) Opp og stå alle sammen, og gjenta etter meg:

Sjefsengelen henvender seg til og inkluderer publikum. Med mye «hip hop» bevegelser ... Gjentar det hele et par ganger for å få folk med. Teksten til dette, med instruksjoner om hvem som skal si hva, kan gjerne om mulig komme opp på veggen eller være utdelt på forhånd

Sjefsengel: Ære, ære, ære, ære være Gud,
Ære være Gud i det høyeste!

Alle: Ære, ære, ære, ære være Gud.
Ære være Gud i det høyeste!

engel 1+2: Fred på jorden, fred på jorden,
fred blant mennesker Gud har glede i!

Alle: Fred på jorden, fred på jorden,
fred blant mennesker Gud har glede i!

Sjefsengel: Yo! Ære være Gud!

Alle: Ære være Gud!
Ære være Gud i det høyeste.

Sjefsengel: Fred på jorden, fred på jorden!

Alle: Fred blant mennesker Gud har glede i!

Sjefsengel: *(henvender seg igjen til engel 1 og 2): That's what I'm talkin' about sisters!*

Tredje scene: I våre dager

Denne delen bærer sterkt preg av å ha blitt skrevet i 2011 (inspirert av twitteropplevelser hos «Ylvis»). Her må det nok tas en del grep og skrives om etter hva som er «in» når dette skal brukes. Vi brukte faktiske «tweets» som vi fant på nettet det året. Kanskje kan man bare erstatte disse med noen av årets «tweets». Bibelversene kan fortsatt brukes men må muligens også tilpasses litt. Det går også an å erstatte Twitter med en annen aktuell informasjonskanal.

Voiceover: *(skjult stemme)* Statsministeren gjør det. Frelsesarmeen gjør det. Anonyme tenåringer i Indre Sogn gjør det. Twitter har blitt den nye informasjonskanalen – å skrive en melding med ikke mer enn 140 tegn, for så å vente for å se om noen gidder å lese den. Her har vi et utvalg av førjulstanker ...

(Opplerer 1 og 2 står i på hver sin side av plattformen, deklamerer sine tweets)

Opplerer 1: Jesaja, år 700 før Kristus: Tweet: «Det folket som vandrer i mørket, ser et stort lys. Over dem som bor i dødsskyggens land, stråler lyset fram.»

Opplerer 2: Esther Moe: Tweet, 4. desember 2011. «For the record. Det er lenge til jul.»

Opplerer 1: Jesaja, år 700 før Kristus. Tweet: «For et barn er oss født, en sønn er oss gitt. Han har fått navnet: Underfull rådgiver, Veldig Gud, Evig far, Fredsfyrste.»

Opplerer 2: Belinda Jakobsen: Tweet, desember 2011: «Kjøper trommesett til tantebarna til jul – HAHHAHAHAHAHA, kommer til å bli hatet.»

Opplerer 1: Mika, år 700 før Kristus. Tweet: «Du, Betlehem, Efrata, minst blant slektene i Juda! Fra deg lar jeg en hersker over Israel komme. Hans opphav er fra gammel tid, fra eldgamle dager.»

- Oppleser 2: Alexander Firing: Tweet, 4 desember 2011. «Savner Jul i Skomakergata»
- Oppleser 1: Lukas, ca. år 80. Tweet: «Engelen sa: 'Frykt ikke, Maria! For du har funnet nåde hos Gud. Hør! Du skal bli med barn og føde en sønn, og du skal gi ham navnet Jesus'.»
- Oppleser 2: Espen Saanum: Tweet, desember 2011: «NRK Radio melder at det KAN bli hvit jul. Blei så letta nå, tenk om muligheten ikke hadde vært der.. God Jul»
- Oppleser 1: Lukas, ca. år 80. Tweet: «I dag er det født dere en frelser i Davids by; han er Messias, Herren.»
- Oppleser 2; Steinar datter: Tweet, desember 2011: «Slutt å si at det er jul! Det ER IKKE jul ennå. Det er faktisk LENGE til jul. Først skal Sølvguttene synge. Etterpå er det jul. See?»
- Oppleser 1: Matteus, ca. år 80. Tweet: «Vismenn fra Østen kom og spurte: 'Hvor er jødernes konge som nå er født? Vi har sett stjernen hans gå opp, og vi er kommet for å hylle ham'.»
- Oppleser 2: Hannah Simone: Tweet, desember 2011: «Så akkurat Hellstrøm kysse mulen til en hest. HELLSTRØM KYSET PÅ EN HEST! Da er det jul da!»
- Oppleser 1: Johannes, ca. år 90: Tweet: «Og Ordet ble menneske og tok bolig iblant oss, og vi så hans herlighet, en herlighet som den enbårne Sønn har fra sin Far, full av nåde og sannhet.»

Fjerde scene: På vei til stallen

Hydene kommer vandrende inn fra siden av salen, de begynner å snakke med en gang de kommer inn, går opp på scenen og stopper

- Hyrde 1: Det var skummelt, ass!
- Hyrde 2: Trodde jeg skulle svime av!
- Hyrde 3: *(litt tøff i trynet)* Synes ikke det var så skummelt, jeg da.
- Hyrde 4: *(spydig)* Nei, du ser vel engler hver dag du!
- Hyrde 1: Men det lyset, da! Jeg trodde minst det var et romskip som holdt på å lande på oss!
- Hyrde 2: Du, hvilket århundre lever *du* i?
- Hyrde 1: Det var bare sååå sterkt. Brant nesten øynene, ass.
- Hyrde 3: Brant øynene, liksom. Du, så pysete du er!
- Hyrde 4: Gi deg, da, det er ingen som blir imponert. Du ble like redd som alle oss andre.
- Hyrde 3: Hva mener du med det, da? Jeg så englene jeg også – men hørte dere det de sa? Frelseren er født! Det er det som er poenget, ikke lysshowet!
- Hyrde 2: Jeg kan nesten ikke tro at vi får lov til å oppleve dette!
- Hyrde 1: Hvordan tror du han blir? Israels frelser, han må være ganske spesiell!

Hyrde 4: Englene sa at vi ville finne ham i en krybbe – det høres ikke sååå spesielt ut.
Hyrde 3: Sikkert et helt vanlig barn. To armer, to bein, én munn.
Hyrde 2: Et helt vanlig barn? Men det står jo profetier om ham i de eldste bøkene våre!
Hyrde 1: Kan et helt vanlig barn bli Guds utvalgte?
Hyrde 4: Det er vel Gud som gjør ham til det, ikke sant?
Hyrde 3: Stemmer nok det – skal vi gå videre eller? Vi skulle finne ham i byen ...
Hyrde 2: Ja, kom igjen!

(De går ut igjen opp midtgangen og ut bak i salen)

5. scene: Fødselen

Josef og Maria kommer inn fra siden (eller fra der de gikk ut) og tar plass i «stallen» (ved en tom krybbe som står på plattformen (denne har stått på plass under hele gudstjenesten) – en dukke har ligget gjemt i et teppe som under krybben

Maria: *(skikkelig sur)* Det var det jeg sa, vi skulle aldri ha dratt!
Josef: Men vi måtte jo ...
Maria: Ja da, ja da, men det var så langt – og se på dette stedet da?
Josef: Det er ikke helt det jeg hadde sett for meg ...
Maria: Ikke det, du! Nei det håper jeg da *virkelig* ikke. Dyr på alle sider, møkkete gress på gulvet.
Josef: Men dyrene gjør det jo varmere ...
Maria: Tenk å skulle føde ansikt til ansikt med et esel!
Josef: *(skvetter)*
Maria: ... nei, men ... jeg mente ikke *deg* da ...
Josef: Jeg vet, jeg vet. Men det er jo bare for denne ene natten ...
Maria: Samma det ... men nå tror jeg at barnet kommer! Aahhhhhhhh!!
Og vi er i en stall!!!
Josef: *(usikker)* er det noe jeg kan gjøre for deg?

(Maria setter seg ned i huk bak krybben, Josef kneler bak henne og holder rundt henne)

Maria: *(skriker)* Aahhhhhhhh!

Alt lys i lokalet blir slått av – det blir helt mørkt!!!

Josef: Øhm ... pust dypt, inn ... ut ... inn ...
Maria: Hold ... tåta på deg! *(Skriker enda høyere)* Aahhhhhhhh!!!

Stillhet

Så: Barneskrik (*babygråt over lydanlegget*)

Avslutning:

Maria og Josef sniker seg ut mens det ennå er mørkt, de går bak i lokalet der alle skuespillerne nå er samlet. Pianomusikk mens de alle kommer stille inn med lys i hendene. De stiller seg i form av et kors på plattformen (bak/på siden av og foran krybben slik at krybben blir sentrum av korset), så settes det på en «voiceover» som er lest inn på forhånd. Denne kan også leses fra en skjult mikrofon

Voiceover: Han var bare et vanlig barn, med vanlige foreldre. Han ble født som oss, lærte å gå og snakke som oss. Lo og gråt som andre barn. Kjente smerte som oss. Hadde familie og venner som han var glad i. Et helt vanlig menneske – på så mange måter. Men dette vanlige barnet skulle bli det mest enestående mennesket verden har sett. Guds Sønn, som kom for å vise oss Gud, fortelle oss om Gud, lede oss til Gud.

Betlehem hadde ikke husrom, verken for det vanlige barnet eller for den enestående Guds Sønn. De forstod ham ikke, ville ikke forstå ham. De var jo også bare vanlige mennesker – hvordan kunne de forstå? Og fordi vi mennesker frykter det vi ikke forstår, fryktet de ham. De pinte ham, og de drepte ham, på et kors. Det virket kanskje tryggere sånn, for noen.

Men det var det ikke. Dette vanlige, enestående, mennesket, Guds Sønn, stod opp fra de døde. Og han sa: *Jeg har ikke kommet for å dømme verden, men for at verden skal bli frelst ved meg. Jeg er kommet for at dere skal ha liv og overflod.*

Et helt vanlig barn. Vil du gi ham husrom?

Det er veldig fint om dette så går rett inn i og avsluttes med sangen: «Ordinary baby» (solosang)

(Hentet fra albumet Gaither Homecoming 2001 Tekst: http://www.praisegathering.com/media-files/pdf/GG2233b_lyrics.pdf Gaither Homecoming 2001 - Ordinary baby – YouTube)

Andakten (jul)

Form: Drama

Bibel: Luk 2,1–20 Matt 2,1–15

Tema: Juleevangeliet

Antall: 6

Mor/Maria: stort sjal til å ha over/rundt hodet, dukke pakket inn i et lite teppe

Far/Josef/regissør: tradisjonelt bibelsk hodeplagg

Sønn 1/Vismann: rød hatt

Sønn 2/Hyrde: kjøkkenhåndkle, strikk, stav, sauer

Sønn 3/Herodes: krone og prinsesse septer fra «Frost» e.l. (dette lyste og blinket i mange farger)

Datter/Engel: Hvit cowboyhatt pyntet med glitter, hvitt laken med hull i midten

5 familiemedlemmer sitter i sofa/stoler rundt stuebordet på scenens ene side. De er opptatt med mobil/iPad. Far kommer inn med en pose og manus. Midt på scenen står en tom krybbe.

Far: Ok. Dere, vi har blitt spurt om vi kan ha andakten på gudstjenesten på julaften.

Sønn 2: Det har ikke jeg tid til.

Mor: Har du andre planer på julaften, kanskje?

Sønn 1: Er dette et spørsmål, eller er det en bestilling? Eller er det rett og slett en kommando?

Mor: Det er vel ... et spørsmål?

Far: Jeg har allerede skrevet et manus. *(Heller ut en pose med alle rekvisittene på bordet)* Kan dere legge fra dere og gi meg litt oppmerksomhet?

Sønn 2: *(oppgitt)* Det høres ut som om du allerede har bestemt deg ...

Far: *(entusiastisk)* Først, så trenger vi en engel.

Sønn 2: Vært der! Gjort det! Blir ikke meg denne gangen, ass.

Mor: Vi tenkte vel mer på din søster, da!

Datter: *(skvetter; store øyne)* Vææ! Jeg tør jo ikke det, da!

Sønn 3: *(oppmuntrende)* Men tenk, da får du jo en hvit drakt, med vinger, og masse glitter i håret! Tenk, så fint det blir!

Datter: *(litt irritert)* Hvit drakt og glitter? Jeg vil heller ha ... *(synger en fanfarelyd)* dadadada ... *(og drar frem fra bak sofaen)*, en hvit ... cowboyhatt! Det er mye kulere! *(cowboyhatten er pyntet med glitter)*

- Far: *(litt skeptisk)* Hm ... ja, ja, litt kunstnerisk frihet må vi vel kunne tillate oss, hvis det er det som skal til ...
- Datter: *(bestemt)* Men jeg vil ikke si så mye, da!
- Sønn 1: Det trenger du ikke. Du skal bare si «Ære være Gud i det høyeste, og fred på jorden ...» Og så gjør du sånn *(bevegelse med armene opp og ned)*. Det klarer du!
- Datter: Ære være Gud?
- Sønn 3: Se her ... *(viser henne på manus)*
- Datter: *(leser)* «Ære være Gud i det høyeste, og fred på jorden blant mennesker Gud har glede i!»
- Sønn 3: *(mildt)* Og du vet, vi kan også synge lovsanger til Gud, akkurat som englene. Og tenk at de sang at Gud gleder seg over oss mennesker, og at han ønsker at vi skal leve i fred med hverandre.
- (Litt stille mens alle ser på manus)*
- Sønn 1: *(negativ)* Synes ikke dette er det helt store manuset altså!
- Datter: *(irritert)* Og så er det jo to sider der jeg ikke sier noe som helst! Jeg vil si mer enn det da!
- Sønn 3: *(litt skuffet)* Og jeg hadde lyst til å være Herodes!
- Sønn 2: *(oppgitt)* Har aldri sett Herodes i noen – *(understreker)* av ALLE de krybbe-scenen jeg har sett ...
- Mor: Han hadde jo en plass i historien om Jesu fødsel ...
- Sønn 3: *(entusiastisk)* Og alle historier trenger jo en «badguy,» – ikke sant? Sauron, Darth Vader, Voldemort, ... eh ... Kim Jong-un? ... Trump? *(navnene her kan byttes ut)*
- Sønn 1: *(litt irritert)* Jeg tror ikke det er lov å snakke politikk på Frelsesarmeen.
- Sønn 3: *(entusiastisk)* Nei, men tenk etter, da! Herodes sin folketelling var jo egentlig det som gjorde at Jesus ble født i Betlehem.
- Sønn 2: Du, det var Augustus sin folketelling, ikke Herodes.
- Sønn 3: Samme det, vel – og så var det dette med de vise menn ... De kom i hvert fall til Herodes – og så ville han drepe alle guttebarn ...
- Far: *(ironisk)* Høres jo ut som en perfekt en rolle for deg. Men jeg er litt usikker på om vi kan finne plass til ham.
- Sønn 3: *(reiser seg opp, blir enda mer entusiastisk og drømmende)* Og ... kanskje Herodes egentlig kunne reise i tid ... og så blir *(tenker)* ... transportert til fremtiden ... og blir god ... og hjelper alle ... og redder verden fra undergang!
- Sønn 2: *(oppgitt)* Det høres da mer ut som det Jesus allerede har gjort!
- Sønn 3: *(litt irritert)* Jeg vet det, da! At Jesus kom for alle mennesker, for alle tider, for at vi skulle bli ... «frelst ved ham» ... og alt det der ...

- Far: *(litt stille)* Da skriver jeg det inn ...
- Datter: OK, *(henvendt til Sønn 3)*, da trenger du ... *(ser på bordet)* ... en krone, og et ... kongesepter ... *Dette synes jeg passer fint! (gir ham «Frost-staven»)*
- Sønn 1: Og så må du *(tenker)* ... speide etter den nye kongen som skal bli født mens hodet beveger seg i en geometriskhalvsirkel ... *(hånden på pannen og snur hodet fra side til side)*
- (alle ser igjen på manus)*
- Mor: *(sukker)* Så må vel jeg være Maria, da – hvis ikke en av guttene har lyst?!
- Sønn 2: Særlig.
- Mor: *(litt oppgitt)* Jeg har i hvert fall ikke tid til å øve mye på dette, med alt som må gjøres før jul! Verden stopper ikke opp bare fordi vi ... *plutselig!* ... *MÅ* ha andakt liksom ...
- Sønn 1: Verden stoppet vel ikke akkurat opp for Maria heller da. Tenk å ... *Plutselig!* ... få besøk av en engel som sier at du snart vil føde et barn ... selveste Guds Sønn! Og så ... *Plutselig!* av sted til folketelling ...
- Mor: *(tar sjalet fra bordet og legger det rundt hodet, litt drømmende)* Men jeg har jo all tid sett for meg at Maria står der og ser på Jesus med et ... lengtende blikk *(ser ned i armkroken)* Og av og til ser hun opp på Josef *(ser bort på far og smiler)*. Og så ser hun på Josef, og på Jesus, og på Josef *(ser frem og tilbake, ansiktsuttrykket veksler, «lengtene» blikk når hun ser i armkroken, smiler når hun ser på Josef)*
- Sønn 1: *(bestemt)* Å se på Jesus er kanskje det vi burde gjøre alle sammen, og ikke bare når det er jul.
- Sønn 2: *(forvirret)* Nå ække jeg helt med ...
- Sønn 1: Se på Jesus?
- Sønn 2: Å, ja ... skjønner.
- Sønn 1: Gjør du? Hva mener jeg da?
- Sønn 2: Øh ... du vet se på Jesus, vi må ... se på Jesus ... Har du ikke hørt det mange ganger kanskje ... at vi må ... se ... på Jesus ...
- Sønn 1: Du mener at vi skal legge merke til det han sa og gjorde, og så prøve å gjøre det samme selv?
- Sønn 2: Var jo det jeg sa ... eller ... eh ...
- (alle ser på manusene igjen)*
- Mor: Ok, nå har vi en engel, vi har Herodes, vi har Maria
- Datter: ... så da trenger vi tre vise menn ...
- Sønn 3: *(reiser seg, drømmende)* Tre vise menn fra Østen! De kommer flyvende inn på magiske tepper, mens arabisk musikk spilles over høyttalerne *(flyve bevegelser og bevegelser med armen)*.

- Sønn 2: Sorry, bro, vi kan ikke ha tre vise menn. Men vi kan kanskje ha én.
- Datter: Den rollen kan ... (*navn på Sønn 1*) ha, han som troooooo han er så smart ...
- Sønn 1: (*entusiastisk og han reiser seg og gjør bevegelsen mens han sier dette*) Og når jeg kneler så holder jeg gaven i hendene, ti centimeter over bakken. Jeg har ryggen i en 45 graders vinkel, og beina i en sånn ... knebøystilling (*en fot foran og en strukket ut bak seg*) ... og beveger meg litt frem og tilbake, sånn at det ser ut som om jeg liksom svever når jeg overleverer gaven ...
- Mor: (*sarkastisk*) Kanskje du også kan lage en formel for det å knele ...
- Sønn 1: (*legger ikke merke til hva som blir sagt, er i sin egen verden, avbryter entusiastisk*) Denne rollen er jo simpelthen skreddersydd for meg! (*tar på seg den røde jule hatten*)
- Datter: (*deklamerer – sier navnet på Sønn 1*), den smarte vismannen! tatatata!! (*synger en fanfare*)
- Far: (*Litt lavmælt*) Alle som gjør som de vise menn og leter etter Jesus til de finner ham, er i grunnen ganske smarte da
- Sønn 3: (*bryter inn*) Men vi mangler jo fortsatt en hyrde ... disse ... enkle ... fattige ... mennene som var ute og holdt vakt over sauene sine
- Sønn 2: (*oppgitt*) Det blir vel meg det da. ... enkel og ... fattig ... (*bestemt*) Jeg har i hvert fall ikke tenkt å være Josef, når *mamma* er Maria!
- Mor: Da får du finne deg en sau, på bordet!
- Sønn 2: Seriøst?
- Sønn 3: (*drømmende*) Hva med en hel flokk? Hvis vi har masse sauer bundet sammen, så kan de følge etter deg, og ...
- Sønn 2: (*plukker opp en sau fra bordet*) En sau. Maks.
- Far: Og så må du ha en stav, (*entusiastisk*) – dette blir så bra.
- Mor: Og noe på hodet ...
- Sønn 2: Enhver hyrde med respekt for seg selv iklær seg ... (*synger en fanfare og peker på sin søster*) tatatata ... et kjøkkenhåndkle! (*finner dette på bordet og tar det på seg*)
- Sønn 1: Og så må du holde armen i en 90 graders vinkel, mens du løfter staven opp og ned ...
- Mor: Hyrdene var kanskje de mest privilegerte den natten, de var de første som fikk høre budskapet om Jesus, hvem han var og hva han skulle bety for oss.
- Far: (*bryter inn*) Josef rollen blir vel min, da. Blir ikke akkurat den store rollen det da. Får liksom ikke spilt ut ... hele mitt dramatiske spekter ... (*reiser seg og poserer*) «To be or not to ...»
- Sønn 1,2 og 3: (*avbryter høyt i kor*): NOT!!!!

Sønn 1: Det er helt nok at du bare STÅR der! Og så legger du bare armen rundt Maria, i en 90 graders vinkel hver gang hun ser på deg ... og hvis du får det til, så kan du jo *prøve* å smile når du ser på henne ...

Sønn 2: Men hva er det egentlig poenget med dette? Kom og se! Familien Nilsen samles ... med rare ... hodeplagg?

Sønn 1: For ikke å glemme, med de ekstraordinære bevegelsene!

Mor: Men tenk om vi hadde vært der da, den gangen, og sett alt sammen? Ville vi ha skjønt at han var noe mer enn en helt vanlig baby?

Sønn 3: *(tar av seg kronen, reiser seg og taler til forsamlingen):*

På mange måter handler julebudskapet om det å tro og om det å være lydig. Jesus ga opp «sitt eget» for vår skyld. Maria og Josef trodde det engelen sa til dem, og gjorde som de ble fortalt. Hyrdene og de vise menn var også lydige. De dro for å se, de lette og de fant.

Hvis vi hadde vært der, ville vi ha forlatt det vi holdt på med? Ville vi ha dratt for å se? Lett til vi fant? Ville vi ha trodd det englene sang: «*I dag er det født dere en frelser! Han er Kristus, Herren!*» Guds gave ... til oss. Også i dag!

Om du, i dag, skulle stille deg rundt julekrybben, hvor ville du ha stått? Når du ser på Jesus, ser du alt han er og ønsker å være, for deg?

(tar på seg kronen igjen)

(når han er ferdig begynner pianisten svakt å spille melodien til «En krybbe var vuggen»)

Datter: Jeg har aldri sett en engel på ordentlig. Men jeg kan jo også synge for Jesus, sånn som de gjorde.

Mor: Det kan du!

Sønn 1: Skal vi gjøre dette, da?

Sønn 2: Ok. Jeg er med!

Mor tar på datteren lakenet, alle har på sine hodeplagg og de tar alle med seg sine rekvisitter. De går så rolig og stiller seg rundt krybben. Når de er på plass begynner forsamlingen å synge 1. vers av «En krybbe var vuggen» (Møteleder leder an i denne). Engel/datter står litt foran, beveger armene mekanisk sakte opp og ned. Maria/mor og Josef/far står midt bak krybben. Maria har Jesus i motsatt armkrok av der Josef står. Hun veksler mellom å se på Jesus og å se på Josef. Hun ser «lengtende» på Jesus og smiler når hun ser på Josef. Josef løfter armen opp rundt Marias skuldre når hun ser på ham, og tar den ned når hun ser på Jesus. Litt lenger bak på ene siden står Herodes/sønn 3 med et lysende fargerikt septer som blinker. Han holder det på skrått over brystet mens han med hånden på pannen speider sakte til høyre og venstre. Hyrden/sønn2 og vismannen/sønn 1 står på hver sin side av krybben. Hyrden løfter staven sin sakte opp og ned, vismannen har inntatt sin svevende kneleposisjon og «svever» frem og tilbake med utstrakte hender som om han overrekker noe. Hele første vers av sangen gjøres bevegelsene, målet er å få det til å se ut som en mekanisk krybbeutstilling.

Når forsamlingen begynner å synge andre vers, tar familien av seg sine «kostymer» som legges pent der de har stått. Maria legger «Jesusdukken» i krybben, og hele familien kneler ned rundt krybben, og blir stående i knelende posisjoner til to vers er ferdig sunget. Mens tredje vers synges forlater de scenen, bare kostymene ligger igjen, pent i en slags sirkel rundt krybben.

